

Sen CHP'yi bırakmazsan CHP seni elbet yarı yolda bırakacaktır!

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Aralık 2025 / Sayı:195

Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar, Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci, Dostel, Esitaş, Çayırova Green Transfo, ve Sakarya SAG Hidrolik fabrikalarından, İstanbul Havalimanı, İzmir metal işçilerinden, Smart grevi, SubMed ve Hödİmayr direnişlerinden haberler

Sayfa: 2-5

ASGARİ ÜCRET TİYATROSUNA VE AÇLIK DAYATMASINA KARŞI

GÜÇ İŞÇİDE, ÇÖZÜM ÖRGÜTLÜ MÜCADELEDE!

Tiyatro izleyerek değil örgütlenerek ve mücadele ederek kazanırız

2025 yılını açlık sınırının 30 bine yoksulluk sınırının 100 bine dayandığı bir hayat pahalılığı ile bitiriyoruz. İşsizlik koronavirüs salgını dönemindeki düzeylerine çıkmış vaziyette. Milyonlar işsiz, işi olanlar güvencesiz ve açlık sınırının altındaki asgari ücrete mahkûm edilmiş durumda. Bugün Türkiye'nin başlıca gündemleri bunlar olmalı. Çünkü halkın emekçi çoğunluğunun sabahtan akşama hayatını meşgul eden hatta gece uykularını kaçıran kasuslar yaşatan gündem bu. Sermayenin iktidarı ne yaparsa yap-sın bu gündemden tabii ki kaçamaz. Ama yıllardır asgari ücret konusunda yaptığı gibi meseleyi komisyona havale edip orada oynattığı tiyatroyla gündemi sulandıracaktır.

Asgari ücret tespit komisyonu tam bir tiyatro sahnesidir. Hükümetin, patron ve işçi taraflarının beşer temsilci ile yer aldığı 15 kişiden oluşan bu komisyon en az 10 kişiyle toplanır ve çoğunlukla karar verir. Bu denklemden hükümet de sermayenin iktidarını temsil ettiği için her daim patron tarafının dediği olur. Kırk yılda bir asgari ücret seçim dönemine denk gelirse patronların itiraz ettiği olur ama seçim geçer geçmez iktidardan istediklerini fazlasıyla alırlar. İşçi tarafını temsil eden Türk-İş de yıllarca bu tiyatroların figüranlığını yapmıştır. Türk-İş'in sendika ağalarına verilen replik gereği biraz sitem ederler, işçinin geçim sıkıntısından dem vururlar, sonunda da karara şerh düşerler o kadar.

Son yıllarda bu tiyatrodan insanlara gına geldiği için işçileri komisyona getirip konuşturup biraz senaryoyu değiştirmeye çalıştılar ama artık onun da tiyatroların bir parçası olduğunu herkes görüyor. Nihayet bu yıl Türk-İş asgari ücret komisyonuna katılmayacağını açıkladı. Doğru tutumdur. Ama bu tutumun gereği mücadele alanında yapılmalıdır. Çünkü hükümetin Türk-İş'in bu tavrından etkilenip de asgari ücreti geçinmeye elverişli bir sevi-

yeye getireceği falan asla yoktur. Türk-İş'in tavrını yeni bir tiyatroya dönüştürmeye çalışıyorlar. Bunun için komisyonun yapısını değiştirmeyi öneriyorlar. İşçi ve patron beşer temsilci gönderecekmiş hükümet ise sadece bir kişiyle yer alacakmış. Ha ali veli ha ali veli! Hükümet patronların iktidarı oldukça yine çoğunluk işçiye karşı olacak. Üstelik Türk-İş katılmadığında komisyonun çalışması riske giriyor, 10 kişiden bir kişi gelmeseydi komisyon karar alamıyor. Belli ki iktidar bu riski de bertaraf etmenin derdindedir.

Türk-İş'in asgari ücret komisyonunu boykot etmesinin bir kıymeti olamazsa bunun gereği bir örgütlenme ve mücadele seferberliği başlatmaktır. Çünkü geçinebilecek ücreti hükümetten beklemek boşunadır, işçiler bu ücreti patronlardan örgütlenerek ve üretimden gelen gücünü kullanarak söke söke almak zorundadır. Bugün bir nebze olsun geçinebilecek ücrete ve sosyal haklara sahip olan işçiler örgütlü işçilerdir. Bu seferberliğin gereği dün Polonez'de bugün Şık Makas'ta (Tokat) olduğu gibi bir işyerinde örgütlenme mücadelesi varsa hep birlikte o mücadeleye sahip çıkmaktır. Aynı şekilde işçiler geçinebilecek bir ücret için patronlara karşı bugün Smart Solar grevinde olduğu gibi yarın MESS sözleşmesinde mutlaka olacağı gibi mücadele ediyorsa konfederasyon ayrımı yapmadan hep birlikte bu mücadelelerin kazanması için seferber olmak gerekir.

Örgütlenme ve mücadele seferberliğinin mutlak bir de gereği DİSK'yle Türk-İş'le tüm konfederasyonların el ele vererek örgütlenmenin önündeki fiili ve yasal engellerin kaldırılması için ortak mücadele etmesidir. Aynı şekilde tüm işçi ve emekçi sendikaları vergi adaletsizliğine karşı ayağa kalkmalıdır. Aynı gayrı yok Birleşik İşçi Cephesi var demenin zamanıdır. İşte o zaman patronların ve iktidarın birlikte sahnelediği ve sonu hep aynı olan

tiyatroyu seyretmeyi bırakıp geleceğimizi kendi elimize alabiliriz, geçinebilecek ücretleri de söke söke koparırız.

Tabii ki nasıl hakkımız olanı patronlardan ve iktidardan vermesini beklemeyeceksek, hakkımızı söke söke almak için ihtiyacımız olan Birleşik İşçi Cephesi'ni kurması için de sendika bürokratlarına bel bağlayamayız. Burada öncü işçilere büyük bir görev düşüyor. Konfederasyon ayrımı olmadan öncü işçiler bir araya gelmeli ve Birleşik İşçi Cephesi doğrultusunda tabandan yukarı doğru büyük bir baskı yaratmalıdır. Bu baskı olmadan sendika ağaları yumuşak koltuklarından kalkıp da mücadele alanlarına inmezler. Göstermelik de olsa alana inenleri de kitleleri seferber etmezler. Ve yine öncü işçiler sendikalara üye olmanın yanı sıra, sendikalara sahip çıkma ve sendikaları denetleme bilincini yaymalıdır. İşçi denetimi, adeta yakasından tutup mücadele alanına çektiğimiz sendika yöneticilerinin mücadeleyi satmasını engelleyecek, öncü işçileri işçi örgütlerinde inisiyatif sahibi kılacak olan yoldur.

Bir sorun varsa o sorunun çözümü sorunu yaratanda değil yaşayanadadır. Komisyon tiyatroları onların olsun biz iş, aş, hürriyet için mücadele edenleri Öncü İşçi Şuralarında buluşturup kendi gündemimize sahip çıkalım. Gelin onlar kurdukları sahnelerde kendileri çalıp kendileri oynasınlar biz Şık Makas işçilerinin, Smart Solar işçilerinin hakiki mücadelesine bakalım! Gelin MESS patronlarına karşı büyük bir sınıf muharebesine hazırlanan metal işçilerinin etrafında kenetlenelim! Gelin kamu emekçilerini, yoksul köylüyü, emeklileri, gençliği ve toplumun tüm ilerici potansiyelini sınıf mücadelesi doğrultusunda seferber edelim.

5 Levent Dölek: "Vergide adalet için sınıf savaşı"

6 İmralı çıkarmasının perde arkası

8 Sungur Savran: "Faşizmin ikinci baharı"

Smart Solar grevinden bir işçi kadın

İş, aş, hürriyet için! İnsanca bir yaşam için!

Merhabalar ben bir Smart Solar işçisiyim. İşgal, grev, direnişle çıktığımız bu yolda kadın, erkek hep birlikte omuz omuza yan yana alınımız açık başımız dik bu onurlu mücadeleyi sürdürmekteyiz. İş, aş, hürriyet için; insanca bir yaşam için; insanca bir ücret için; hak, hukuk mücadelemiz için grevdeyiz. Haksızlıklara boyun eğmeyeceğiz! İnaniyoruz direne direne kazanacağız. Grevimiz müthiş bir dayanışma, destek, birlik, sevgi, saygı, neşe içinde geçiyor. Grev çadırımız bizim ikinci evimiz oldu. Sobamız, çayımız, yemeğimiz, birlik ve beraberliğimiz var çok şükür. Bu grev bize birçok şey kattı. Her şeyden önce örgütlü mücadelenin önemini, yalnız olmadığımızı, birlikte güçlü olduğumuzu ve onurlu bir mücadelede olduğumuzu

öğretti. Şu anda grev okulundaymış gibi birçok şey de öğretti aslında. “Smart Solar işçisi yalnız değildir!” sloganlarıyla birçok ziyaretçilerimiz sesimize ses oldular, gücümüze güç kattılar. En başta Birleşik Metal sendikamız ve başkanları, sendikamıza bağlı fabrikalardan gelen işçiler ve işçi temsilcileri, işçi sınıfının partileri, dernekleri, çeşitli sendikalardan milletvekilleri, akademisyenler, sanatçılar ve

işçi dostları insanlar hep yanımızda oldular, bir günümüz boş geçmedi. Bizlere moral, destek, dayanışma göstererek mutlu ettiler ve kararlılığımıza mücadelemize güç kattılar.

Biliyorum ki bizler işçi sınıfının umuduyuz, biz kazanırsak hep birlikte kazanmış olacağız. İşçi sınıfı kazanacak... Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz! Yaşasın İşçilerin Birliği!

Smart Solar grevinden bir işçi

Mücadelemiz tüm emekçiler içindir!

40 günden fazladır devam eden grev sürecimizi, emeğimize ve hakkımıza sahip çıkmak için kararlı mücadelemizle yürütüyoruz. 40 günde gördüğümüz şey şudur: Birlikte olduğumuzda güçlü ve kararlıyız. Evde ailemizi, çocuklarımızı bırakıp hakkımızı almak için direniyoruz. Erken saatlerde grev alanına giderek soğukta, sıcakta, yağmurda bekliyoruz. Biliyoruz ki kararlılığımızın karşılığı mutlaka alınacak. Sonunda her şey iyi olacak ve haklı mücadelemizle

kazanacağız. Mücadelemiz kendimiz için değil tüm emekçiler içindir. Bu mektubu grev alanında dimdik duran arkadaşlarım adına yazıyorum.

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Katillerden hesabı emekçiler soracak!

Merhaba Dostlar,

Ben Dilovası Esitaş fabrikasında çalışan kadın bir işçiyim. Yaklaşık 1 ay önce Dilovası'nda parfüm imalathanesinde çıkan yangında üçü 18 yaşından küçük altı kadın yaşamını yitirdi. Hepimiz duyduk, gördük bir yerlerden. Duymamamız mümkün de değil zaten. Yaşanan cinayete tepkisiz kalmamızın mümkün olmadığı gibi. Fakat Kocaeli Valisi yaptığı açıklamada sigortasız işçi çalıştırılan yerin ruhsatlı olması ile övünüyor. İş-Kur binasının hemen yanı başında denetim yapılmayan yerde insanlar ölüyor. Yetkililer ise hiç utanmadan üzülmüş gibi açıklama yapıyorlar.

O zaman sormak gerek bu yetkililere;

Bizim bölgemizde bir grev olduğunda polisleri, jandarmaları kapıya yığacak kadar gücünüz varken, ufak bir atölyeyi mi denetleyecek gücünüz yoktu? İşçinin canını hiçe saymak, patronlara dur demekten daha mı kolay? Biz bunun cevabını çok iyi biliyoruz. Gördüğümüz grevlerde, en basiti sendikalı olmaya

çalışırken bile patron devletin tüm gücünü karşımızda buluyoruz. Sermaye için, yeter ki insanlar örgütlenmesin ama çalışırken canını kaybetmelerinde sorun yok. Devlet de tüm kurallarıyla, yöntemleriyle buna zemin hazırlıyor.

Yaşanan hiçbir iş cinayetine kader deyip geçmeyiz. Sermaye hem emeğimizi sömürüp hem de kanımızı döküp kendi çarklarını döndürürken hesabı soracak olan bizleriz. Katillerden hesabı işçi sınıfı soracak. Hesabı sorulmayan her cinayet bir sonrakine sebep oluyor. Buna dur demek biz işçilerin elinde. Çözüm işçi sınıfının örgütlü mücadelesindedir!

İzmir'den metal işçisi bir kadın

Asgari ücrete mecbur kalmamanın tek yolu örgütlenmek! Örgütlü mücadeleyle haklarımızı söke söke almak!

Merhaba yoldaşlar, memleketimizde “mış gibi yapılan” şeylerin Aralık ayı bölümünde, asgari ücret tespit komisyonunun, “işçiye düşünüyormuş gibi” rol yaptığı profesyonel bir tiyatro oyunu izleyeceğiz. Profesyonel bir tiyatro diyorum çünkü hükümet ve patron temsilcileri her sene aynı oyunu oynaya oynaya ustalaşılar. Fakat işin rol olmayan, gerçek bir kısmı var: Türkiye’de çalışanların yarısından fazlası, komisyon tiyatrosunun perdesi kapandıktan sonra belirlenen sefalet ücretiyle yaşamak zorunda. Çalışanların yarısı ve aileleri asgari ücretli, kalanı ise refah içinde yaşayacağı bir ücret mi alıyor peki? Hayır! Hepimiz çok iyi biliyoruz ki bütün ücretler asgari ücrete endekslendi, fabrikalarda zamlar asgari ücret üzerinden yapılıyor. MESS patronları komisyonun ağzından çıkacak sefalet zammını bekliyor. Patronlar Türkiye’yi asgari ücretliler ülkesi yapmakta ve bunun iyice yerleşmesini sağlamakta kararlı. O yüzden komisyonda en üst perdeden söylenen “işçimizi enflasyona ezdirmedik” gibi palavralar bol keseden atılıyor. Ama artık işçiler bu palavraları yemiyor. Bize reva görülen şeyin zam, geçim ücreti belirlemesi değil sadaka

olduğunun farkındayız. Fakat farkında olmamız bu durumu değiştirmeye yetmiyor. Rakamları konuşmaya devam edersek bizi üçle-beşle oyalamaya devam edecekler. Ama iş yerlerimizde örgütlenip toplu sözleşme hakkımızı elimize bir alırsak o zaman rakamı ve daha birçok şeyi konuşan bizler oluruz. Sadece karnımızı doyuracak bir ücret için değil, geçinebilecek ve dahası insanca yaşayabilecek bir ücret için mücadele etmeli ve bu mücadeleyi sendikal ve siyasal düzeye taşımamız gerekir. Ancak güçlü bir örgütlülükle bize reva görülen aylık ücretini elimizin tersiyle itebiliriz. İşçi sınıfı olarak bu zamana kadar olduğu gibi bundan sonra da ancak mücadeleyle, dişimizle tırnağımızla kazanabiliriz!

Smart Solar grevinden bir işçi kadın

Yaşasın Smart işçisinin emek ve ekmek kavgası!

22 Eylül sabahı ikna edilenlerle değil “inanırlarla” çıktığımız bu yolun 40 günden fazlası geride kaldı. Bugün de aynı inanç ve dik duruşla bize verilmemekte inat edilen haklarımız için tek yürek, tek yumruk olmanın onurunu ve gururunu yaşamaktayız.

Miguel Cervantes'in Don Kişot adlı eserinde geçen bir cümle adeta işçi sınıfının emek ve ekmek kavgasını anlatmaktadır: "Üç tane devle savaşıyor sevgili Sancho; adaletsizlik, korku ve cehalet..." Fabrika kurulduğundan bugüne hepsinin vücut bulmuş haliyle sava-

şarak bu günlere geldik. Üstelik öyle hayal falan da değil.

Bizi greve çıkmak zorunda bırakan patrona

teşekkür ederim. Neden mi? İçerde 261 kişi olduğumuzu düşünürken binlere, on binlere, yüzbinlere ulaşacağımızı yalnız olmadığımızı öğrendik! Neden mi? Daha bilinçli, daha inançlı, daha güçlü ve örgütlü işçiler olduk! Neden mi? Yere daha sağlam basıp Ekmek kav-

gasının kutsallığını öğrendik!

Sonuç olarak grevin son bulması için ya hakkımız olanı alacağız ya da hakkımız olanı alacağız! Tüm emekçilere selam olsun! Yaşasın sınıf dayanışması!

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi kadın

İş cinayetlerine dur demenin yolu örgütlenmekten gelir!

Merhaba yoldaşlar ben Chen Solar fabrikasında çalışan bir kadındır işçiyim.

Bugün size yüreklerimizi yakan bir konudan bahsetmek istiyorum Kocaeli Dilovası'ndaki parfüm fabrikasında 8 Kasım 2025'te çıkan yangında, 6 kişi hayatını kaybetti. Yangının çıkış nedeni olarak, üretim yapılırken alkolün kazana aktarımı esnasında statik elektrik boşalması ya da elektriksel bir temas sonucu meydana gelen patlama olduğunu söylüyorlar ne kadar doğru bilmiyorum. Patlama nedeni ne olursa olsun işveren her konuda önlemine almak zorunda. Eğer patron önlemine alsaydı belki bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı.

Çalışanların sigortası yok ve yarısı çocuk işçi, kaza sırasında hayatını kaybedenlerin biri 17

yaşında, biri 16 yaşında, biri 15 yaşında. İçeride yangın tüpü

yok, yangın geçirmez elbise yok, yangın sırasında acil çıkış kapısı bile yok. Ve bu işçilere işyerinde yemek bile vermiyorlar, bunun karşılığında kişi başı 70 TL yemek parası veriyorlar doğru düzgün bir maaşları bile yok yani asgari ücretin altında veriyorlarmış. Daha önce işyerindeki tüm sorunlarla ilgili Cimer'e şikâyetle bulunmuşlar ama hiçbir geri dönüş almamışlar.

İşçi sınıfı olarak, iş kazası süsü verilerek işledikleri cinayetlerin hesabını biz soracağız! O sermaye sınıfı işledikleri cinayetlerin hesabını işçi sınıfına vere-

cek. İşçi sınıfı olarak biz bilinçli olmadığımız sürece, örgütlenip hakkımızı aramadığımız sürece, bir sınıf olarak kendi gücümüzü görmediğimiz sürece sömürülmeye, haksızlığa uğramaya devam edeceğiz ve daha fazla iş kazası süsü verilerek cinayet işlenecek. Buna dur demenin bir yolu var o da birliğimizden gelir örgütlülüğümüzden gelir. Omuz omuza verdiğimiz sürece her şeyin üstesinden geliriz. Tüm dünyada hayatını iş cinayetlerinde kaybeden bütün işçilerin hesabını da patronlardan sorarız!

Dilovası Dostel'den bir metal işçisi

Smart Solar grevini kazanacağız, MESS'in oyunlarını bozacağız!

Merhaba dostlar,

Ben Dilovası'nda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Dostel Makina fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. 22 Ekim'de patronun dayatmalarına ve sefalet zammına karşı grev ve çıkan yiğit Smart Solar işçilerini selamlıyorum. Smart işçileri, omuz omuza, yekvücut olmuş 40 günü aşkın süredir grevlerini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor. Her ziyaretimizde grev çadırındaki birlik, disiplin ve örgütlülük bize gösteriyor ki Smart patronu ne kadar direnirse dirensin Smart işçilerinin bileğini bükemeyecek. Bu grevin kazananı, örgütlü gücüne inanan ve emeğine sahip çıkan Smart Solar işçileri olacaktır.

Smart patronundan MESS patronlarına kadar hepsi, yıllar boyunca mücadele ederek kazandığımız haklara saldırmaktan bir an bile vazgeçmiyor. İstiyorlar ki üç kuruşa çalışalım, onların kasası dolsun. Biz ise ay sonunu getirebilmek için kılı kırk yaralım. Ama bu düzenin böyle gitmeyeceğini, bu sömür çarkının artık dönmeyeceğini bize en net şekilde Smart işçileri gösteriyor. Smart işçilerinin kararlı mücadelesi, patronların açgözlülüğüne karşı işçi sınıfının nasıl dimdik durabileceğinin en güçlü kanıtıdır.

İngiliz Mehmet'in uygulamaya koyduğu Orta Vadeli Program (OVP), yerli ve yabancı sermayenin çıkarlarını korumayı, onların kârlarını daha da büyütmeyi hedefliyor. Bunu yaparken de işçinin ekmeğine, işine, aşına ve hürriyetine açıkça göz diyor. Yıllardır alın terimizle kazandığımız her hakkı budamak, bizi daha düşük ücrette, daha uzun çalışma saatlerine ve daha güvencesiz koşullara mahkûm etmek istiyorlar.

MESS patronları da OVP'den aldıkları cesaretle aynı saldırganlığı bize dayatmaya çalışıyor. Ancak unuttukları, bildikleri hâlde görmek istemedikleri bir gerçek var: Örgütlü gücümüz. Patronların tüm saldırıları, baskıları ve tehditleri; işçi sınıfı bir kez birleştiğinde nasıl sarsılmaz

bir güç olduğunu gördükçe anlamını yitiriyor. Çünkü çok iyi biliyorlar ki işçi bir araya geldiğinde İngiliz Mehmet'in OVP'sini de çöpe atar, patronların tüm hesaplarını da bozar, bütün planlarını altüst eder. İşçi sınıfının örgütlü iradesi karşısında hiçbir program, hiçbir saldırı ve hiçbir patron düzeni ayakta kalamaz.

MESS patronlarının dayatmalarını da yıllar içinde kazandığımız haklara yönelik saldırılarını da asla kabul etmiyoruz. Örgütlü olduğumuz sendikamız Birleşik Metal-İş'in öncülüğünde; işgalse işgal, grevse grev, direnişse direniş... İşçi sınıfının hangi meşru silahı varsa hepsini kullanmaya kararlıyız. Çünkü biliyoruz ki hakkımız olanı almak da emeğimizi korumak da ancak örgütlü duruşla, yan yana durarak mümkün olur. Tıpkı bugün Smart Solar işçilerinin gösterdiği gibi.

Bugün Smart Solar işçilerinin grev çadırından yükselen ses, yalnızca bir fabrikanın değil, tüm metal işçilerinin ortak sesidir. Smart işçilerinin cesareti, kararlılığı ve sarsılmaz birliği, patronlara da istibdada da çok açık bir mesaj veriyor: Bu sınıf diz çökmüyor!

Bizler, metal işçileri olarak Smart Solar işçilerinin onurlu direnişini selamlıyor; onların mücadelesini kendi mücadelemiz olarak görüyoruz. Smart işçilerinin attığı her adım, tüm işçi sınıfına güç, moral ve yol gösteriyor.

Biliyoruz ki Smart işçileri kazanırsa hepimiz kazanacağız. Bu grevin kazananı; alın terine sahip çıkan, birliğinden vazgeçmeyen, örgütlü gücüne güvenen işçiler olacaktır.

Yaşasın Smart Solar işçilerinin onurlu grevi! Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın sınıf dayanışması!

SAG Hidrolik direnişçileri mücadeleye devam ediyor!

Sakarya'nın Hendek ilçesinde bulunan İtalyan sermayeli SAG Hidrolik işçileri, kötü çalışma koşulları ve düşük ücretlere tepki gösterip Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendiler. Anayasal haklarını kullanan işçilere karşı patronun ilk refleksi öncü bir işçiyi işten atmak oldu. Patronun bu saldırısına SAG Hidrolik işçileri kapı önü direnişi ile cevap verdi. Patron daha da ileri gitti. Düğününden bir gün önce bir kadın öncü işçiyi işten çıkardı. Bu da yetmedi fabrika müdürleri işçileri teker teker odasına çağırıp sendikadan istifaya zorladı. Fakat SAG Hidrolik işçisi geri adım atmadı, uzun soluklu direnişi ile hiçbir baskı ve tehdide boyun eğmeyeceğini gösterdi.

Onurlu SAG Hidrolik işçisi ek-

meğini ve anayasal haklarını korumak için aylardır mücadeleye devam ediyor. Koç Holding'in Türk Traktör şirketinin tedarikçisi olacak ölçekte bol kazançlı işler yapan ama yine de işçilere açlığı reva gören, işçileri sendikal haklarından vazgeçirmek için her türlü yöntemi deneyen ama bir sonuç alamayan SAG Hidrolik patronunun yenilmesi gerekiyor. Tüm emekçi halkımızı bu direnişi sahiplenmeye çağırıyoruz. Yaşasın SAG Hidrolik direnişimiz!

Dilovası Copreci'den metal işçisi bir kadın

Kazanılmış haklarımızı korumak ve yeni haklar kazanmak için mücadeleye!

Merhaba yoldaşlar. Toplu sözleşme sürecimiz yaklaşmakta. Üçüncü toplu sözleşmemizin hazırlıklarını yapıyoruz. Birleşik Metal-İş'li münferit bir fabrika olarak MESS grup toplu sözleşmesinin hem gölgesinde hem ışığında bir sözleşme süreci geçireceğiz. "Gölgesinde" dedim çünkü maalesef Türk Metal ve Özçelik-İş tarafları biz metal işçilerine emsal teşkil edecek, işçi sınıfının haklarını ileriye çekebilecek taleplerde bulunmak bir yana dursun işçiyi patrona peşkeş çeken, bürokratik ve işçi düşmanı sendikal anlayışa sahipler. Bir de bu sözleşmenin "ışığında" dedim çünkü Birleşik Metal-İş'in MESS TİS taslağında işçi sınıfının önünü açacak, emsal niteliğinde maddeler var.

Hepimizin yakıcı gündemi olan gelir vergisi yükü için bu verginin

Çayırova Green Tranfso'dan bir işçi

Yaşasın Smart Solar işçisinin onurlu direnişi!

Değerli Gerçek Gazetesi okurlarına,

Son dönemde yaşananlar hepimize aynı gerçeği tekrar ettiriyor: Türkiye'de işçi olmak her geçen gün daha zorlaşıyor. Maaşlar eriyor, kiralar yükseliyor, markete girerken bile insanın içi daralıyor. Patronların sunduğu zam teklifleri ise sanki başka bir ülkede yaşıyor-muşuz gibi. Smart Solar'daki grev bu yüzden beni de birçok işçi gibi derinden etkiledi.

Oradaki işçiler günlerdir yağmurda, ayazda, sıcakta direnirken sadece kendi ücretleri için mücadele etmiyorlar. Onların duruşunda bütün işçi sınıfının sesi var. Kararlılıkları, sessizliğe mahkûm

en düşük yüzdelik dilime sabitlenmesi gibi bir talebin yanında taslakta özellikle kadın işçiler için büyük kazanımlar olabilecek maddeler mevcut. İş yerine kreş talebi, kadının üzerinden bakım yükünü almak üzere tasarlanmış örneklerden; erkek işçiye eş doğum yaptığında yasal iznin üzerine ek 15 gün ücretli izin, çocuğu olan kadın ve erkek işçilere çocuk bakımına ilişkin ihtiyaçlarda ücretli izinler, ev içi şiddete maruz kalan kadın işçinin sorunları iş hayatına yansdığıında içinde bulunduğu koşulların göz önünde bulundurulması yani işe olumsuz etkilerinin tolere edilmesi, iş yerinde güvenliğinin sağlanması, tıbbi işlemler ve oluşabilecek başka ihtiyaçları doğrultusunda ücretli izin kullanabilmesi, bunların yanında iş yerinde toplumsal cinsiyete dayalı ayrımcılık, şiddet ve tacize karşı ILO 190'ın ilgili tavsiye kararı örnek alınarak politikalar hazırlanması gibi maddeler mevcut.

Bizim iktidar ve sermaye kadın emekçilerin haklarına OVP ile Aile Yılı programının kadınla-

rın yaşamlarını olumsuz etkileyecek ve haklarını geriye götürecek stratejileri ile saldırırken Birleşik Metal-İş'in MESS taslağındaki maddelerine sahip çıkmamız çok önemli. MESS son görüşmede mevcutta kazanılmış bir hak olarak kadın işçilerin süt izinlerinin birleştirilip bir gün toplu olacak şekilde kullanılmasını sağlayan maddeye saldırmış durumda. Biz kazanılmış haklarımıza da yeni taleplerimize de sahip çıkacağız. Yaklaşık 150 bin metal işçisinin ve ailelerinin, bu sözleşmeden etkilenen milyonlarca işçinin yaşam koşulları bir kere daha masaya yatırılmışken biz MESS'e bağlı olmayan fabrikaların işçileri de bu sözleşmeyi öncelikli gündemimiz yapmak zorundayız. Biz Copreci işçileri olarak MESS'e bağlı fabrikaların mücadelecisi işçilerine ve Smart Solar grevinde 40 günü aşkın süredir hakları için mücadele eden kardeşlerimize selam gönderiyor, yakında görüşmeleri başlayacak olan kendi sözleşmemizin ise tüm işçi sınıfına armağan edebileceğimiz yeni maddelerin kazanılması ile sonuçlanmasını şimdiden temenni ediyoruz. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

yapması gereken şey belli: Birbirimize sahip çıkmak ve her işyerinde örgütlü bir güç yaratmak. Bir yerde kazanılan bir hak, başka bir yerde çalışan binlerce işçiye cesaret olur. Bir direniş başka bir direnişi tetikler.

Buradan bütün işçi kardeşlerime sesleniyorum:

Smart Solar işçilerinin onurlu mücadelesi sadece bir haber değil, hepimize bir hatırlatmadır. Gün gelir herkes kendi grev çadırını kurmak zorunda kalabilir. O yüzden bugün onların yanında durmak, aynı zamanda kendi geleceğimizin yanında durmaktır.

Yaşasın Smart Solar işçilerinin onurlu direnişi.

Şekerpınar'da direniş ateşi ikinci ayını dolduruyor: Hödlmayr patronu saldırıyor işçiler direniyor!

Şekerpınar'da bulunan Hödlmayr Lojistik işçilerinin, sendikal hakları için başlattığı haklı ve onurlu direniş ikinci ayını dolduruyor. Hödlmayr Lojistik işçileri anayasal ve en temel hakları olan sendikalaşma hakkını kullanarak çoğunluğu sağladı ve bakanlığa başvurdu. Ancak Hödlmayr patronu, bu yasal süreci sendikasızaştırma operasyonuna dönüştürmekte tereddüt etmedi. Yetkiye itiraz ederek aynı zamanda içeride baskı, mobbing ve tehditlerle işçilerin sendikal haklarını engellemeye çalışıyor.

Bu sınıf saldırısına karşı

Hödlmayr işçilerinin cevabı ise direniş oldu! İki öncü işçinin tazminatsız, hukuksuz işten çıkarılması bardağı taşıran son damla oldu. Nakliyat-İş öncülüğünde Şekerpınar'da kurulan direniş çadırı sermayeye ve onun sendika düşmanlığına karşı işçi sınıfının kararlılığını haykırıyor. Direniş ilk günkü coşkuyla devam ediyor. Başka sektörlerden gelen işçilerin dayanışmasıyla çelikleşen Hödlmayr işçileri, patronun keyfi ve anayasayı tanımayan düzenine boyun eğmeyeceklerini net bir şekilde

ortaya koydu. Hödlmayr Lojistik şirketi, işçilerin anayasayla güvence altına alınmış sendikal haklarını tanıyana, işten atılan işçiler geri alınma kadar bu mücadele bitmeyecektir!

Hödlmayr Lojistik'e Nakliyat-İş Girecek! İşçi Sınıfı Kazanacak!

Armağan Tulun

MESS düzeni budur: 8 Mart'ta çiçek dağıtır, süt iznine göz diker!

2025 yılı kapanıyor. Kürsülerden şatafatlı sözlerle “Aile Yılı” ilan edilen 2025 yılı... Sermayenin istibdadı bu kapsamda aileyi güçlendirmekten, nüfus artış hızını desteklemek için doğum teşviklerinden, sosyal ve ekonomik desteklerden bahsetti. Sözde kadınların sorunlarını gözetan politikalar izliyormuş gibi kendisini göstermeye çalıştı. Ama yılı kapatırken “Aile Yılı”nın gösterdiği gerçekler başka: Emekçi kadınlar için artan yoksulluk, fabrikada emeğinin daha değersiz hale gelmesi, evdeki emeğinin daha görünmez olması, bakım yükünün katlanması, şiddete maruz kalan ve kadın cinayetlerinde yaşamını yitiren kadınlar...

İktidarın sözcüleri yine işlerini yaptılar tabii. “1,5 milyon kadını istihdama kazandırdık” diyorlar. Evet, 1,5 milyon kadın “Aile Yılı”nda emekçi ailesi ahlakla terbiye edildiği için, geçinemediği için işgücüne katıldı. Esas soru ise şu: Bu 1,5 milyon kadın ne tür işlerde, hangi şartlarda istihdam edildi? Cevap belli: düşük ücretlerle, güvencesiz, yarı zamanlı, esneklik adı altında kuralıslığın hâkim olduğu işlerde.

Tüm bunlar ortadayken kadın emeğine yönelik saldırının bir cephesi de metal işkolunun en büyük toplu iş sözleşmesi masası oldu. Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS), yaklaşık 150 bin işçiyi kapsayan grup TİS görüşmelerinde kadın işçilerin günlük bir buçuk saatlik süt iznini birleştirerek haftada bir tam gün izin kullanmasını sağlayan maddenin sözleşmeden çıkarılmasını talep etti. Sözleşmeye bir gün refakatçi izni eklenmesi talebini reddetti. İşyerinde şiddet ve tacizi önlemek için Uluslararası Çalışma Örgütü ILO’nun bu konuda temel bir çerçeve sunan 190 sayılı sözleşmesinin referans alınması talebini de yine MESS kabul etmedi. Kim bu MESS fabrikaları? Arçelik’ler Ford’lar, Mercedes’ler, Bosch’lar... Yıllardır 8 Mart’larda pembe kurdelelerle, sosyal medya iletişimleriyle, “He-ForShe gönüllüştüyoruz”, “cam tavanları birlikte kırıyoruz”, “kadına yönelik şiddete sıfır tolerans” kampanyalarıyla ortalıkta poz kesiyorlar. Bazıları kendini kaptırıp 8 Mart’ı, Dünya Emekçi Kadınlar Günü diye kutlamaya bile kalkıyor. Yılda bir gün fabrikalara, işyerlerine mor balon asıp, çalışan kadınlara çiçek dağıtıp sosyal medyada cinsiyet eşitliği dersi verenlerle bugün süt iznine göz dikenler aynı şirketler! “Şiddete sıfır tolerans” diye boy boy reklam yapanlar, otellerin konferans salonlarında konuşmalar yapanlarla ILO 190’ı reddedenler aynı şirketler! Kadın mühendisliği teşvik ediyoruz diye afişler bastırıp, “İşin cinsiyeti yok, kadınların yapamayacağı iş yok!” diye reklam filmi çekenlerle hafif işlerde çalışabilir raporu alan işçi patronun önerdiği işi kabul etmezse ihbar tazminatını vermeden kapının önüne koyabilecek isteyen aynı patronlar! Ama bu tutarsızlık değil, ikiyüzlülük değil, bu MESS düzeninin ta kendisi, sermayenin çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan kapitalist sistemin gerçeği. Sorun kadınların ilerlemesinin önünde görünmez cam tavanlar değil, patronların işçilerin haklarını gasbetmeye yönelik dayatmaları. Sorun eşitlik maskelerinin altında kadın erkek ayırt etmeksizin bütün işçileri aşağıda gören, hor gören erkek egemen kapitalist düzen.

Gece uykusuz kalan, sabah vardiyasına yetişmeye çalışan, çocuğunu kime bırakacağını bilemeyen bir işçi kadın için süt iznini toplu olarak bir gün kullanmak bu kapsamdaki hakların en kritik olanlarından birisidir. Süt iznini birleştirerek kullanmak, çoğu zaman çalışmaya devam etmesini sağlayan koşullardan biri olabilir. Bunun ortadan kaldırılması kadınların sendikası, güvenceli, sürekli işlerin dışına itilmesine sebep olacaktır. Bu nedenle MESS patronlarının süt iznine saldırısı sadece MESS grup sözleşmesi kapsamındaki fabrikalarda çalışan işçileri ilgilendiren tek bir madde olarak da görülmemelidir. Orta Vadeli Program’ın zehirli sözcüklerinden “güvenceli esneklik” tabirinin kadınların işgücüne katılımı bağlamında zikredilmesinden ayrı düşünülmemelidir. Sermaye, Orta Vadeli Program’la birlikte emekçi kadınları tümüyle esnek, geçici, düzensiz ve güvencesiz işlere ve düşük ücretlere mahkûm etme hazırlığı yapıyor. İşçi sınıfına topyekûn bir saldırıya hazırlanıyor. Bu bağlamda MESS patronlarının süt iznine göz dikmesini, bu topyekûn savaşın bir muharebesi olarak görmek gerekir. MESS grup sözleşmesi görüşmesi ile yakın zamanlarda doğum izni konusunda yeni yasal düzenlemelerin planlandığı iddialarının basına yansması da muhtemelen bir tesadüf değildir. İddialardan birisi de işçi ve kamu emekçisi kadınlar arasındaki süt izni kullanımındaki eşitsizliklerin giderileceği şeklindeydi. İktidar vitrini parlatırken gerçek planlarını Orta Vadeli Program’a koyuyor. MESS patronları da programdan önce sahada programın testini yapmaya hazırlanıyor.

Ama bu hikâyenin başka bir yüzü daha var: Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 1 No’lu şubede örgütlü Chen Solar fabrikasında imzalanan sözleşmede kadın işçiye doğum sonrası kendi talebi doğrultusunda bir yıla kadar sabit gündüz vardiyasında çalışma hakkı tanınmış durumda. Yani sadece süt iznini gasbetmeye çalışanlar yok, diğer yanda da kadın işçinin hayatını gerçekten kolaylaştıracak maddeleri sözleşmeye yazdıranlar var. Nasıl yapıyor bunu? Birliği ile, örgütlü gücü ile, patronun karşısına “işgal, grev, direniş” parolası ile çıkararak! Sermayenin uydurması cam tavanlarla işimiz yok, onlar nasıl kırılır bizi ilgilendirmez. Ama şunu iyi biliyoruz: Süt iznini savunmanın da emekçi kadınlara dayatılan çemberi kırmanın da yolu aynıdır. Parolası yine işgal, grev, direniş olacaktır. Hem MESS muharebesinde hem sermayenin Orta Vadeli Program denen topyekûn taarruzunda. Emekçi kadınlar bu parolaya sahip çıkalım, mücadelenin önüne düşelim. Haklarımız için, 2026’yı büyük işçi sınıfı ailesinin yılı yapmak için!

Smart Solar işçisi grevini zaferle taçlandıracak!

Kocaeli Gebze Organize Sanayi Bölgesi (GOSB) Tembelova’da bulunan, Birleşik Metal-İş Gebze 1 No’lu Şube’de örgütlü Smart Solar işçileri, ikinci Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri tıkanınca 22 Ekim tarihinde şalteri indirip greve çıktı. Aradan geçen bir buçuk ayın ardından Smart grevcileri coşkularından ve kararlılıklarından hiçbir şey kaybetmedi, aksine fabrika önündeki çoban ateşi harlandıkça harlandı.

Patronun sefalet dayatması işçinin iradesine çarptı!

Temmuz ayında başlayan görüşmelerin sonucunda greve yaklaşıldığında patronun teklifi 3 bin lirayla sınırlı kaldı. Kasım ayı içerisinde patron teklifini 5 bin li-

raya çıkardı. Sadaka verir gibi bir teklifte bulunan Smart patronu, grevci işçiler müsaade etmedikçe çarklarının dönmeyeceğini unuttuyor. Onurlu Smart Solar işçisi kendisi açken patrona da huzur olmayacağını eylemiyle gösteriyor.

Kocaeli’nde mücadele eden İzmir’de bile kazandırıyor!

Smart Solar’ın 600 kişilik bir fabrikası da İzmir’de bulunuyor. Tes-İş sendikasının örgütlü olduğu İzmir’deki fabrikanın sözleşme yürürlük başlangıcı Gebze Tembelova’daki (GOSB) fabrikanın sözleşmesiyle aynı. Smart yönetimi Gebze’de olduğu gibi İzmir’e de sadaka niteliğinde bir zam dayatmak istiyordu ancak Gebze grevinin patronun çizdiği sınırları aşan etkisi bu planları bozdu. İzmir’de sendika ile fabrika yönetiminin özel hakem ile grevsiz bir şekilde yürüterek işçiyi devre dışı bıraktığı bir süreçte

yüzde 7 ile başlayan ilk altı aylık zam oranı sözleşmenin sonunda yüzde 18,8’e kadar yükseldi. Mücadeleci sendikanın mücadeleci işçileri ise Gebze’de grevine devam ediyor. İşçilerin iradesine sahip çıkan sınıf mücadelecisi bir örgütlülüğün nasıl bir fark yaratıldığını dosta düşmana göstermeyi sürdürüyor.

Yağmur çamur yağsa da kış kıyamet kopsa da Smart grevi kazanacak!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi patronla işçinin sayısız mücadele örneğinden birine daha şahitlik ediyor. Kim yılmılık gösterirse diğerinin zaferine vesile olacak. Bizim saflarımız kuvvetli. Çadırı ziyaret edenler atılan her sloganda grevcilerin kararlılıklarına, çekilen her halay ve horonda coşku ve neşelerine tanıklık ediyor. Hava çetinleşmesine çetinleşiyor ama ekmeğine sahip çıkmanın önemi soğuklara üstün geliyor. İşçi sınıfına öncülük eden Smart işçisi grevini zaferle taçlandırarak! İşçi sınıfının parolası işgal, grev, direniş olacak!

Velimeşe SubMed direnişinden bir işçi Bu düzenle mücadelemiz sürecektir, SubMed’e sendika girecek!

Merhabalar ben Vedat, 40 gün önce SubMed firması tarafından iş akdim tek tarafı olarak feshedildi. Fabrikanın ikramiye ve primlerimizin içeriğini değiştirmek istemesi üzerine, Petrol-İş’te örgütlenmeye ilk olarak 2024 Temmuz’da başladık. 2024 Kasım itibarı ile örgütlenmemiz yavaşlarsa da, 2025 Temmuz’da örgütlenmeyi hızlandırıp 30 Temmuz itibarı ile sendikal yetki başvurusunda bulunduk. Bu zaman zarfında patronun sendikalaşmayı duyması ile birlikte baskılar arttı, tutanakların ardı arkası kesilmedi. Bu durum örgütlenme içerisindeki arkadaşlarımızı çok zorladı.

Bu baskı sürecinden ben de nasibimi aldım. Bölüm değişikliği, fazla mesai yasağı, kamera ile izlenme gibi baskılarla beni

yıldırmaya çalıştılar. Bir kadın arkadaşımızı İnsan Kaynakları gece vardiyasında bordro vereceğiz diye odaya çağırıp kovdu. Yine başka bir kadın işçiyi baskılarla istifa ettirdiler. Yeri geldi fabrika kendisine yakın işçilere başka sendikaları aratarak örgütlenme sürecimizi baltalamaya çalıştı.

Fabrikanın kanunsuzluk ve haksızlıklarını saymakla bitiremem. Son olarak 17 Ekim’de yalan beyanlarla iş akdim 25/2-e bendi ile sonlandırıldı. İşçinin sırtından geçinen, hak bilmez, hukuk bilmez asalak patronlar ve fabrikayla mücadelemiz her daim devam edecektir. Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın örgütlü mücadelemiz! Yaşasın Petrol-İş!

İstanbul Havalimanından bir işçi

Emeğin gücünü memleketin gündemi yapacağız!

Merhaba yoldaşlar, ben İstanbul Havalimanında çalışan bir işçiyim. Bu ay asgari ücret görüşmeleri yapılıyor. Umarız bu görüşmeler sonu-

cunda çıkan karar tüm çalışanların istediği gibi olur ama öyle bir sonuç çıkacağından biz emekçilerin hiçbir umudu yok. TÜİK denen yalan kalkın, millet ahlakla uğraşırken hala komik enflasyon rakamları açıklıyor. Millet açlık ve sefalet ile uğraşırken hükümet halen patronların korumasını yapıyor. Ve bu görüşmelerden çıkacak sonuç biz emekçiler için eminiz ki sefalet ücreti olacaktır.

2026 yılına emek müca-

delesinin damga vurmasını diliyorum. Türkiye’de şu an hâlihazırda devam eden irili ufaklı birçok işçi mücadelesi, grevi var. Her ne kadar emekçinin değeri yok deyip sefalete mahkûm etseler de, biz emekçiler emeğin gücünü memleketin gündemi haline getireceğiz. Bu yüzden diyorum ki yaşasın yarına umutla bakan gençler, mücadele yolunda omuz omuza yoldaşlık ettiğimiz işçiler, emekçiler. Tüm emekçi dostlarıma selamlarla.

MESS dayatmalarına karşı zaferin parolası: İşgal, grev, direniş!

MESS grup toplu iş sözleşmesinde; Birleşik Metal-İş, Türk Metal ve Özçelik-İş sendikaları ile MESS arasındaki görüşmeler devam ediyor. MESS her dönem yaptığı gibi bu dönemde de metal işçilerinin kazanılmış haklarına göz dikerek denkleştirme, telafi çalışması gibi toplu sözleşmeler ile yasaklanan esnek çalışma uygulamalarının önünü açacak tekliflerde bulundu. Birleşik Metal-İş sendikası ise MESS'in dayatmalarına karşı fabrikalarda uyarı eylemleri gerçekleştirdi. Türk Metal ve Özçelik-İş sendikaları ise bu dayatmalara karşı sessiz kaldı.

MESS hükümetin işçi düşmanı Orta Vadeli Program'ını toplu sözleşmeye yansıtıyor

MESS'in teklif ettiği işçi düşmanı maddeler ilk defa gündeme gelmiyor. MESS yıllardır ikramiyelerin fiili çalışmaya bağlanması, deneme süresinin arttırılması, telafi çalışması ve denkleştirmenin toplu sözleşmede yer alması gibi esnek ve güvencesiz çalışma uygulamalarını metal işçilerine dayatıyor. MESS bu dönem ayrıca hükümetin Orta Vadeli Program'ından (OVP) da güç alıyor. Telafi çalışması ve denkleştirme gibi

esnek çalışma uygulamaları aynı şekilde OVP'de de yer alıyor. Metal işçileri MESS dayatmalarına karşı sadece kendisinin değil işçi sınıfının tamamının haklarını savunmak üzere mücadele ediyor.

MESS patronları emekçi kadınların kazanılmış haklarına saldırıyor! MESS'e karşı emekçi kadınlar en öne!

MESS tam da patronlara yakışır şekilde her konuda muazzam bir ikiyüzlülük sergilemeyi başarıyor. Sözde kadın hakları savunucusu olan ve her fırsatta kadın ve erkek arasında eşitlikten dem vuran, yer yer bu konular hakkında sempozyum ve eğitimler düzenleyen MESS, sıra emekçi kadınların kazanılmış haklarına gelince her türlü saldırıyı yapmaktan geri durmuyor. MESS 26 Kasım'da yapılan sözleşme görüşmelerinde, kadın işçilere doğumdan sonra verilen günlük bir buçuk saatlik süt izninin birleştirilerek haftanın bir gününde toplu olarak kullanılabilmesi hükmünün toplu iş sözleşmesinden çıkarılmasını teklif etti. MESS bu teklifiyle cinsiyet eşitliğini sadece sözde savunduğunu bir kez daha gösteriyor. Bu dayatmanın karşısında ise Birleşik Metal-İş sendikasının sözleşme taslağında emekçi kadınlara yeni haklar kazandırma-yı hedefleyen maddeler duruyor.

Kreş yardımı, babalık izninin arttırılması gibi bakım yükünü kadının üzerinden almayı hedefleyen sözleşme maddeleri, MESS'in ve patronların sözde eşitlik söylemlerine karşı emekçi kadınların taleplerini ortaya koyması açısından oldukça önemli. Birleşik Metal-İş'in taslağındaki bu talepler sadece Birleşik Metal-İş üyesi 500 emekçi kadını değil, MESS sözleşmesi kapsamında çalışan ve Türk Metal ile Özçelik-İş sendikalarına üye olan 15 bin emekçi kadının tamamını ilgilendiriyor. Bu sebeple, bu talepler tüm sendikalar tarafından sahiplenilmeli ve emekçi kadınlar MESS dayatmalarına karşı sendika ayrımı yapmadan en öne çıkmalıdır.

MESS dayatmalarını aşmanın tek yolu örgütlü mücadele!

MESS sanayideki daralmayı da fırsat bilerek krizin faturasını metal işçilerine ödetmeye çalışıyor. Bir yandan yoksulluk sınırının çok altında olan sefalet ücretlerini metal işçilerine dayatırken bir yandan da kazanılmış haklarımıza göz diyor. Hükümetin Orta Vadeli Program'ında da aynı şekilde yer alan bu işçi düşmanı dayatmalar başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfının tamamını ilgilendiriyor. Kazanılmış haklarımız, adı üstünde geçmişte analarımız ve babalarımız tarafından mücadele ederek kazanıldı ve bizlere miras bırakıldı. Bu hakları savunmanın tek yolu da yine örgütlü mücadele, bu mücadelenin parolası ise işgal, grev, direniş olacak.

KESK'in 30 yıllık tarihi müzakere ile değil mücadele ile yazılmıştır! KESK fabrika ayarlarına dönmelidir!

1989 Bahar Eylemleri'yle birlikte kamu emekçileri arasında da örgütlenme ve sendikalaşma çalışmaları fiili olarak kendini göstermeye başlamıştı. Kamu emekçileri önce birer birer sendikalarını ardından da konfederasyonları KESK'i (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) fiili meşru mücadele zemininde kuracaktı. Yıllara yayılan veilmekilmek meydanlarda, işyerlerinde örülen sendikal faaliyet tüm yasal ve fiili zorlukları aşarak tam 30 yıl önce 8 Aralık 1995 yılında KESK'in kuruluşu ile sonuçlandı.

KESK kuruluşundan itiba-

ren uzun yıllar boyunca kamu emekçilerinin çalışma koşullarının ve ücretlerinin iyileştirilmesi için mücadele ederken aynı zamanda ülkenin temel sorunlarına müdahale etmeyi de sendikal mücadelenin bir parçası haline getiriyordu. Ancak yıllar içinde bu mücadelecı anlayış yerini müzakereci bir anlayışa terk etmeye başladı. Toplu İş Sözleşme (TİS) görüşmelerine yasal mevzuat gereği katılamıyor olmak sadece bir istekler manzumesi hazırlayıp bu istekler listesini duyurmak için basın açıklamaları yapmakla yetinmeye gerekçe yapıldı. Ve tüm bunların sonunda KESK'in kendisi eleştiri konusu oldu, olmaya devam ediyor. Karşımızda günden güne eriyen ve etkinliğini yitiren bir KESK var.

Oysa kamu

emekçileri uzun yıllardır ücretlerinin eridiği, çalışma koşullarının kötüleştiği, hatta iş güvencesi gibi en temel haklarının hedefe konduğu bir dönemden geçiyor. Tüm haklı eleştirilere rağmen bugün kamu emekçisinin günden güne sürüklendiği sefaletten çıkışı için tek sendikal seçenek hâlâ KESK'tir. Çünkü fiili, meşru mücadele geleneğine sahip tek konfederasyondur. Çünkü Türk ve Kürt kamu emekçilerini sınıf temelinde bir araya getirebilecek tek sendikal seçenek KESK'tir. KESK'in olmadığı yerde kamu emekçisinin sendikası yoktur.

KESK'in bu bilinçle kendine gelmesi, geçmişine ve geleneklerine uygun olanı yapması; tüm kamu emekçilerini ortak bir mücadeleye kazanmayı önüne koyması tarihi bir sorumlulukabugüne kadar kazandıklarını müzakereyle değil mücadeleyle kazanmıştır. Bugünden sonra da başka yol yoktur!

Levent Dölek

Vergide adalet için sınıf savaşı

2026 bütçe teklifi, iktidarın sermaye adına açtığı yeni bir sınıf savaşının ilanidir. Bütçenin gelirler kısmında vergi yükünün çok daha fazla, işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına yükleneceğini görüyoruz. Sermayeden alınması öngörülen kurumlar vergisi 1,7 trilyon lira ile vergi gelirlerinin sadece yüzde 10'u! İşçiden ve kamu emekçisinden daha maaşı/ücreti bankaya yatmadan kesilecek vergiler ise 3,3 trilyon lirayla neredeyse sermayenin ödeyeceğinin 2 katı! Emekçi halkın sırtındaki esas yük ise KDV ve ÖTV gibi dolaylı vergiler. Zengin de yoksulun da aynı oranda ödediği ve bu sebeple maliye literatüründe vergide adaletsizliğin göstergesi olan tüketim vergileri bütçenin ana gelir kalemini oluşturuyor: 6,9 trilyon lira! İşte burada büyük bir sınıf savaşımı bizi bekliyor. İşçilerin hızla girdikleri vergi dilimleri özellikle enflasyonun yüksek seyrettiği yıllar içinde adeta kabusa dönüştü. Geçtiğimiz yılı büyük vergide adalet mitingleriyle kapatmıştık. Gelir vergisinin yüzde 15'te sabitlenmesi milyonlarca işçinin en önde gelen talebi haline geldi. Ancak geçen zaman zarfında vergide adaletsizlik azalmak bir yana arttı. Patronlara destek, teşvik, vergi indirimi ve muafiyeti yağdıran sermaye iktidarı, sıra işçilere gelince vergide adalet taleplerine kulaklarını tıkadı. Yani vergi meselesi sadece işçiden devlete doğru bir akış değil. Aynı zamanda işçiden patrona doğru bir akış.

Bu durum karşısında vergide adalet mücadelesini fabrikalara ve işyerlerine dayandırmak zorundayız. Hükümetten vergide adalet istemekle varılacak bir yer yok. Kimi kime şikâyet ediyoruz! Aynı asgari ücretteki gibi. Yıl sonunda yüzde kaç zam yapılırsa yapılsın asgari ücret her sene açlık ücretine dönüşür. İşçiler için açlık ücreti dayatmasını kırmanın ve nispeten geçinebilecek bir ücret elde etmenin yolu örgütlü mücadeleden, sendikal olup, toplu sözleşmeyle çalışmaktan geçiyor. Bu sebeple artık asgari ücret şu kadar olsun bu kadar olsun demiyoruz. Örgütlenmenin önündeki engeller kalksın işçi hakkını alır diyoruz. Engelleri kaldıracaklarına daha da arttırıyorlar. Biz de daha örgütlü ve daha sert mücadelelerle, işgalle, grevle, direnişle bu dayatmaları aşıyoruz. Şimdi bu yolda vergide adalet için de ilerlemeliyiz. Türk-İş'e bağlı Petrol-İş sendikasının Gebze'de bir dizi fabrikada ücretlerin netten ödenmesini hükme bağladığı toplu sözleşmeler, metal iş kolunda Chen Solar ve Voestalpine fabrikalarının son sözleşmede işçiler lehine vergi yükünü patrona aktarması gibi kazanımlar bize gidilecek yolu gösteriyor. Nitekim Birleşik Metal-İş esas büyük sınıf muharebesi olan MESS sözleşmesine vergide adalet taleplerini koydu. Birleşik Metal-İş'in taslağında ücretlerden yapılacak vergi kesintisinin yüzde 15'te sabitlenmesi ve üstüne çıkan kısmı patronun karşılaması öngörülüyor. Yani vergide adalet için meydanları doldurduk, Ankara'da son yılların en büyük mitingini düzenledik elimizde hiçbir şey yok diye düşünmeyin. Kazanımlar da var. Onlara bakalım ve en önemlisi önümüzdeki mücadeleye odaklanalım.

Şu ana kadar ki vergi kazanımları tekil fabrikalarla sınırlı kaldı. MESS sözleşmesi bu kazanımları sınıfa mal etmek yolunda en önemli kavga meydanı olacak. Vergi talebi ücret zammından bile önemli. Bu bağlamda Türk Metal sendikasının MESS taslağına vergi talebini koymaması da daha düşük zam talep etmesinden daha önemli. Zira sözleşmede alacağınız her artı puanın enflasyonla erime tehlikesi baki. Ama bu tür kazanımlar hem kalıcıdır hem de tüm işçi sınıfını harekete geçirici bir etkiye sahiptir. Birleşik Metal-İş'in vergide adalet talebinde ısrar etmesi ve adım adım bu ısrarı kazanıma dönüştürmesi, önce metal sektöründe ve dalga dalga işçi sınıfında bir seferberliği tetikleyecektir. Nihayet vergide adalet seferberliği ile işçi sınıfı, tüm emekçi halkın öncüsü olarak sermaye iktidarının karşısına çıkacaktır. Verginin nasıl işçinin alın terinden kesilip destek, teşvik, vergi indirimi ve muafiyetleriyle patronlara aktarıldığını söyledik. Emekçi halktan kesilen vergiler aynı zamanda uluslararası para babalarının kasasını doldurmaktadır.

İktidarın 2026 bütçe teklifine baktığımızda emekçi halktan toplanan verginin bütçede yüzde 85 artışla kara deliğe dönüşen faiz harcamalarına gittiğini görüyoruz. Faiz, işçi sınıfı ile sermaye ve para babaları arasında en önemli sınıf savaşı alanlarından biridir. Vergide adalet talebi işyerlerinden meydanlara taşarken faiz zulmü işçi sınıfının hedef tahtasında olmalıdır. Devlet bütçe teklifinde olabilecek en açık şekilde bu savaşta sermayenin ve para babalarının yanında olduğunu ilan etmektedir. Nasıl mı? Yüzde 85 artış gösteren faiz harcamalarına dair rakamları verip hiçbir yorum yapmadan geçen bütçe teklifi, konu emekçiye maaş ve sosyal güvenlik olarak giden harcamaların yüzde 35 artışına gelince bakın nasıl konuşuyor: "Bu gelişmede kamu çalışanlarının maaş ve ücretlerindeki artışları ile ilave istihdam kararları etkili olmuştur." Yani iktidar devletin bütçesini yabancı ve yerli para babalarına teslim etmiş.

Faiz bahsinde üç maymunu oynuyor, konu kamu emekçisine giden paraya gelince ise basıyor yaygarayı. Orta Vadeli Program'la birlikte düşünüldüğünde para babalarına faiz ödemek için kamu çalışanını enflasyona daha da ezdirmeye ve kamuda personel fazlası var diyerek iş güvencesine saldırmaya hazırlandıkları anlaşılıyor. Aman dikkat! İşçiye memura kırdırmak bunların her zamanki oyunu. Bu oyuna gelmemek ve işçi memur el ele mücadele etmek çok önemli. Kamu emekçisinden kısılan ne işçiye ne de kamu hizmetlerine gidecek, faiz olarak para babalarına gönderilecek. Vergide adalet mücadelesi düzen siyasetini de alt üst edecek bir mücadeledir. Mesela AKP ve CHP birbirinin adeta gözünü oyuyor değil mi? Peki neden iki parti de kurumlar vergisini arttırmamakta, gelir vergisi yükünü işçiden alıp patrona yüklememekte, para babalarına faizleri tıkr tıkr ödemekte, servet vergisini ağızına almamakta buluşuyor hiç düşündünüz mü? İşte burjuva düzen siyaseti budur. Bakarsınız birbirlerinin gözünü oyarlar ama iş sermayenin sınıf çıkarına geldi mi el ele verirler. Tüm bu talepleri ise düzen siyasetinin tukaka ettiği devrimciler savunur. Dolayısıyla işçi, memur el ele vermeli ve tüm emekçi halkı da yanlarına alarak mücadele vermelidir. Bu mücadele vergide adaletle başlayıp, sermayenin iktidarına son vermeye ve emperyalist zincirleri kırmaya yönelecek büyük bir mücadelenin en önemli halkalarından biridir.

İmralı çıkarmasının perde arkası

İmralı'ya bir heyetin gitmesine yönelik tartışmalar uzun süre gündemin en ön sırasında yer aldı. Bir anda Bahçeli'nin çıkıp MHP grup toplantısında İmralı'ya gidilmesi için nutuk atması ve MHP milletvekillerinin ayakta alkışlarıyla bunun için icazet alması son dönemde artık alışmaya başladığımız trajikomik sahnelerden birini daha bizlere izletti. Tabii bu sahne belirli bir amaç için kurgulanmıştı. Erdoğan ve Bahçeli arasında "petrol açılımı"nın temposu konusunda bir açı farkı var. Erdoğan yarı askerî rejimin sürece mesafeli yaklaşan unsurlarının basıncı altında biraz daha ihtiyatlı hareket ederken, MHP lideri Devlet Bahçeli ve Dışişleri Bakanı Hakan Fidan çok daha hızlı hareket etme eğilimi gösteriyor. Nitekim süreç, özellikle Suriye bağlamında yeniden tıkanma emareleri gösterince, ikisi de fazla mesai yapmaya başladı. Hakan Fidan'ı Vaşington'a uçuran, Devlet Bahçeli'yi de alelacele meclise koşturutan sürecin arkasında bu tıkanma vardı.

Süreç Suriye'de tılandı! ABD "sen tıkanıklığı açmazsan biz açarız" dedi!

HTŞ lideri Ahmet eş-Şara Trump'ın huzuruna çıkacaktı ve HTŞ ile PYD arasındaki görüşme trafiği de hızlanmıştı. İktidarın petrol açılımının Suriye ayağı, HTŞ ve PYD'nin Türkiye'nin himayesinde bir anlaşmaya varmasını öngörüyordu. Oysa işin Türkiye ayağında süreç yavaş ilerlediği için HTŞ ve PYD'nin Türkiye'yi beklemeden ABD ve İsrail'in

himayesinde bir anlaşmaya yönelmesi tehlikesi doğdu. Zira basına sızdırılan haberlerde PYD/YPG'nin kendi yapısını ve konuşlanmalarını koruyarak tümen ve tugaylar düzeyinde HTŞ yönetiminin silahlı kuvvetlerine entegre olacağı iddiaları yer alıyordu. Ayrıca Şam ordusunun üst düzey kademelerinde YPG'li komutanların bulunacağından da bahsedilmekteydi.

Bu model 10 Mart'ta Şam'da HTŞ lideri Eş-Şara ve YPG lideri Mazlum Abdi arasındaki mutabakatın pek de Türkiye'nin hoşuna gitmeyen bir yorumdu. Tüm bunlar olurken HTŞ rejimi İsrail'le İbrahimi anlaşmalara dahil olmak konusunda adımlarını hızlandırıyordu. Vaşington'dan çıkan bir diğer sonuç ise HTŞ'nin IŞİD karşıtı koalisyonu katılmasıydı. IŞİD'in eski emirinin IŞİD karşıtı koalisyonu katılması büyük bir kara mizah örneği elbette ama eş-Şara IŞİD emiriyken de şimdi de emperyalist/Siyonist çıkarlar için çalıştığından ortada anormal bir durum yok. Bu haberin esas önemi ise IŞİD karşıtı koalisyonda Türkiye resmen yer almadığı halde YPG'nin fiilen bu koalisyonun en aktif ve önde gelen kara gücünü oluşturması. IŞİD'e Karşı Uluslararası Koalisyon'un eski sözcüsü tarafından yönetilen bir Amerikanlı danışmanlık şirketinin Rojava'da Amerikan yatırımlarını çekmek üzere

ofis açmasının da aynı döneme gelmesi tabii ki tesadüf değil.

Yarı askerî rejimde telaş: Hakan Fidan'ı Vaşington'a uçuran Devlet Bahçeli'yi meclise koşturan neydi?

İşte süreç bu minvalde ilerlerken Hakan Fidan Vaşington'a uçtu. Trump'ın isteği doğrultusunda eş-Şara ile yapılan toplantıya katıldı. Trump'ın Suriye politikasında Türkiye'ye önemli bir rol vermek istediği başından beri biliniyor. Çünkü Trump, Türkiye'yi Amerikan ve İsrail çıkarları doğrultusunda İran'ın karşısına çıkartmak istiyor. Bu doğrultuda ABD, Türkiye sömürgeci burjuvazisinin yayılmacı emellerini gıcıkıyor ama aynı zamanda da Türkiye'nin Rojava'daki Amerikan vekilleriyle ve İsrail'le iyi geçinmesini de şart koşuyor. Hakan Fidan'ın toplantıya alınması da belli ki bu koordinasyonu sağlama amacını güdüyordu. Hakan Fidan, Vaşington'dan telaşla döndü. ABD'nin, HTŞ'nin ve

PYD'nin tamam dediği modeli Türkiye'deki yarı-askerî rejimin tüm kanatları için daha kabul edilebilir hale getirmek için bir şeyler yapmalıydı. Sürecin başından itibaren gerek Hakan Fidan gerekse de Devlet Bahçeli'nin açıklamaları PYD'yle anlaşmaya daha yatkın bir eğilimi yansıtsa da yarı-askerî rejimde bu tür bir olasılığa şiddetle karşı çıkan eğilimler de var. Bu eğilimler Erdoğan'ı sıkıştırıyor. Eğer Vaşington'daki model bu kesimi tatmin edecek hale getirilmezse işlerin karışacağı belliydi. PYD'yi Şam'dan ve Vaşington'dan aldığından daha azına ikna etmek için ise belli ki Öcalan'ı devreye sokmak gerekiyordu. Nitekim Hakan Fidan döner dönmez Devlet Bahçeli meclise koştu. Devlet Bahçeli'nin MHP grup toplantısında "gerekirse yanıma iki arkadaşımı alır İmralı'ya ben giderim" çıkışı Beyaz Saray'daki görüşmeden bir hafta sonra geldi. Erdoğan'ın kısa süren sessizliği bu konuda Cumhur İttifakı'nda bir çatlak olduğu şeklinde yorumlandı. Erdoğan'ın da onaylamasının ardından süreç hızlandı. Bahçeli kamuoyu önünde tüm şimşekleri kendi üzerine çekerek Erdoğan'ın manevra alanını da genişletmişti. Erdoğan'ın ve yarı askerî rejimin

homurdanan unsurları için başka bir çare yoktu, çünkü muhtemelen Bahçeli ve Fidan eğer Öcalan devreye sokulmazsa işlerin kontrolünden çıkacağı konusunda ikna edici bir tablo çizdiler. İmralı çıkartması gerçekleşti. Bu yazı yazıldığı an itibarıyla kendisinden resmî bir açıklama beklenen TBMM Başkanı Numan Kurtulmuş henüz konuşmadı. Ama DEM Parti

tarafından gelen bilgiler Öcalan'ın özellikle Suriye'deki entegrasyon süreciyle ilgili açıklamalar yaptığını teyit ediyor.

Komisyonunda oynanan tiyatro, figüranlar ve soldan yarı askerî rejime sinyal çakanlar

Dikkat edilirse yazının bu kısmına kim ne meclis komisyonundaki görüşmelerden ne CHP'nin İmralı'ya gitmesi ve oylamaya katılmama kararından da bu gündem etrafında günlerce tartışmalardan bahsettik. Sebebi aklımızda. Kamuoyunu meşgul eden tartışmaların tamamı bizim arka planını sunduğu gerçeğin üstünü örtmek için bir tıkanma rodan ibarettir. Birinin "Terörsüz Türkiye" dediği, öbürünün "Barış ve Çözüm" gibi isteyenin istediği şekildedir. Bu sahne "Millî Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu" bu tiyatroyu sahnesinden başka bir şey değildir. Bu sahnede rol alanlarsa sadece figüranlardır.

Karar AKP, MHP, DEM Parti ile TBMM EMEP temsilcilerinin olumlu oylarıyla alındı. CHP komisyonunda yapılan oylamaya katılmadı. DSP, Demokrat Parti, Hürda-Par temsilcileri ret oyu kullanmadı. Sonuçta heyette AKP'den Hatay Milletvekili Hüseyin Yayman, MHP'den İstanbul Milletvekili Feti Yıldız ve DEM Parti'den Kars Milletvekili Gülistan Kılıç Koçyiğit yer aldı. Esas önemli oylar ise komisyon toplantısının kapalı yapılmasıyla ilgiliydi. Çünkü belli ki figüranların dahi verilen senaryonun dışına çıkarak doğaçlama yapması istenmiyordu. AKP, MHP ve DEM Parti oylarıyla toplantı kapalı yapıldı. Erdoğan dahil Temmuz'da ne demişti: "Şimdi AK Parti, Milliyetçi Hareket Partisi, DEM

Sen CHP'yi bırakmazsan CHP seni elbet yarı yolda bırakacaktır!

Türkiye'de AKP iktidarının politikaları dolayısıyla yoksullaşan ve baskı gören milyonlarca insan bir şekilde CHP'ye umut bağlıyor. CHP'nin hâlihazırda ana muhalefet partisi konumunda olması, son yerel seçimlerde ise birinci parti konumuna yükselmesi bunun bir göstergesi. Ancak her zaman söylediğimiz gibi CHP'ye bağlanan umutlar her zaman suya düşmeye mahkumdur. CHP'nin en son gerçekleştirdiği 39. Olağan Kurultayı bu gerçeği bir kez daha kanıtlamıştır.

CHP'nin 39. Kurultayının adı olağan kurultay ama buraya son derece olağanüstü koşullarda gelindiği çok açık. Esenyurt'tan Ovacık ve Şişli'ye CHP'li belediyelere atanan kayyumlar, CHP'nin İBB Belediye Başkanı ve müstakbel Cumhurbaşkanı adayı İmamoğlu ile birlikte artan tutuklama dalgası ve istibdadın Kılıçdaroğlu ile el ele ve yargıyı araçsallaştırarak partiyi dizayn etme çabası, bu kurultayın kendisini değilse de yapıldığı koşulları olağanüstü hale getiriyordu. En son tasarlanan casusluk davasıyla birlikte baskı dalgası ivmesini sürdürdü. Ekrem İmamoğlu ve diğer seçilmişler şahsında seçme ve seçilme hakkının gasbedilmesine, Tele1 genel yayın yönetmeni Merdan Yanardağ'ın tutuklanması ve kanala kayyum atanmasıyla basın, düşünce ve ifade özgürlüğü hakkının gasbına bir örnek daha eklendi.

AKP temsilcisini CHP kurultayına kim neden çağırdı?

Tüm bunların sorumlusunun AKP olduğuna herhalde bir şüphe yoktur. O halde neden CHP yö-

netimi kalkıp kurultayına AKP'yi davet etmiştir? AKP adına oraya gelen Genel Başkan Vekili yani Erdoğan'ın vekili Mustafa Elitaş'ın yuhalanması bir şey değildir. Davet yönetimindir, tepki delegenindir. Özgür Özel ve CHP yönetimi AKP'yi ve Erdoğan'ın vekilini çağırması çünkü işlerini AKP ile arka kapı diplomasisiyle götürmektedir.

CHP lideri Özgür Özel, baskılara karşı meydanlara inen halkı, bu arka kapı diplomasisi için bir pazarlık gücü olarak kullanmıştır. Halk ve özellikle gençler Saraçhane'de polis dayağı yerken Özgür Özel Çağlayan'da kayyum pazarlığı yapmıştır. Daha sonra hürriyet için haklı, meşru ve yasal tepkileri nedeniyle gençler hapis yatmaya devam ediyorken Özgür Özel, il başkanlarını toplayıp "AKP ile arka kapı diplomasisi yürütüyoruz, mutlak butlan kararı çıkarsa bileklerimi keserim" (Kılıçdaroğlu ekibinin mutlak butlan yani tamamen yok hükmünde ilan edilmesi için yargıya başvurduğu kongre) demiştir. CHP, o arka kapıdan çıkıp, AKP ve MHP'nin petrol açılımını, barış ve çözüm paketine sokma komisyonuna girmiştir. Yarın Anayasa komisyonlarına da girerse kimse şaşırılmamalıdır.

İhanet madalyonunun iki yüzü: Kemal Kılıçdaroğlu ve Özgür Özel

CHP kongresinden günler önce Kemal Kılıçdaroğlu'nun Ekrem İmamoğlu ve ekibini hırsızlık ve yolsuzlukla itham eden bir video çekmesi, sonra da istibdad medyasının önde gelen mecrası Sabah'a röportaj verip aynı iddiaları tekrarlaması haliyle CHP'lilerde büyük bir tepki yarattı. Kılıçdaroğlu AKP'nin ve Erdoğan'ın adamı olmakla suçlanıyor şimdi. Neden? Çünkü istibdadın gadrine uğrayan, birazcık aklı ve vicdanı olan herkesin yolsuzluk dolayısıyla değil Erdoğan'ın karşısına aday olarak çıkacağı için hapse atıldığını bildiği, daha önce kendisini önce İBB adayı, sonra da kendisinin yanında Cumhurbaşkanı Yardımcısı adayı gösterip, evladım dediği Ekrem İmamoğlu'na sahip çıkmadı. Biz bile Ekrem İmamoğlu'na hiçbir zaman (2019 iki turunda da 2024'te de!) oy vermediğimiz halde, kendisini her daim yolsuzluğa batmış müteahhit burjuvalardan biri olarak güvenilmez ilan ettiğimiz halde, onun uğradığı haksızlığa karşı çıktık, istibdadın siyasi hesaplarını teşhir ettik ve olan bitenin seçme/seçilme hakkı gasbı olduğunu söyledik. Dolayısıyla CHP'liler Kılıçdaroğlu'na ne deseler haklılar! Peki ya Özgür Özel? Ekrem İmamoğlu adayımızdır diyen hatta A planı da B planı da Z planı da Ekrem İmamoğlu'dur diyerek başka alternatiflere kapıyı kapatıyor gözükten Özgür Özel'in diğer yandan fiilen bir Cumhurbaşkanı adaylık kampanyasına başlamış olması tanıdık gelmiyor mu? "Ben cumhurbaşkanı adayı olmayacağım" dedikten sonra yarın İmamoğlu'nun

adaylığının önü resmen kesildiğinde kendisi aday olursa şaşırır mısınız? Bugün Erdoğan'ın gelecek seçimlerde karşısında görmek istediği adayın Özgür Özel olması size bir şeyleri hatırlatıyor mu?

CHP'nin programı yeni, NATO'culuk ve patronculuk baki

CHP'liler, bugün dışardan Erdoğan'la birlikte saldıran Kılıçdaroğlu'na bakıp içerdeki müstakbel yeni Kılıçdaroğlu'ları, Deniz Baykal'ları, Muharrem İnce'leri, yarın aynı şeyleri yapacağı besbelli olan Özgür Özel'leri gözden kaçırmamalı. Biz CHP'ye aday önerecek değiliz. Kimi aday gösterirse göstersiz fark etmez. Sermayenin partisiyle, Amerikan muhalefetiyle, halkı öne atıp istibdadla arka kapı diplomasisiyle iş yapanla işimiz olmaz. Yine mi? Evet yine ve her zaman! Bu sefer başka olamaz mı? Hayır olamaz! Nereden mi biliyoruz? Özgür Özel'in gözünün içine değil CHP'nin son kurultayda ilan ettiği yeni parti programına bakarak bunu söylüyoruz. "NATO'ya CENTO'ya bağlıyız" tekerlemesi NATO'ya, Avrupa Birliği'ne, Avrupa Güvenlik İşbirliği Teşkilatı'na (AGİT), Gümrük Birliği'ne yani emperyalizme bağlanma olarak yine karşımızda. Merkez Bankası bağımsızlığı, yeşil dönüşüm, güvenilir yatırım ortamı vb. ile uluslararası sermayeye en somut mesajlar çakılmış. İşçi sınıfı ve emekçi halkın hayat pahalılığı ve işsizlik derdine derman olacak tek bir somut öneri yok sadece boş vaatler söz konusu. En fazla vatandaşlık geliri gibi AKP'nin sosyal yardım politikasının Batılı sol liberallerden apartılmış versiyonlarını koymuşlar programa. Aksi de olamazdı çünkü CHP patronların çir-

karlarına dokunamaz, o bir patronun sidi. CHP emperyalizmin çıkarlarıdır. Kunalamaz çünkü Amerikan muhale-

CHP neden AKP ve Erdoğan'ı yen(le)mez ya da neden CHP'ye kopmadan eklemek ve hürriyet kazanılamaz?

Bunların hepsi tamam da yine de Erdoğan gitsin de sonrasına bakalım diyenlere şunu söylemek isteriz: CHP patron partisi ve Amerikan muhalefeti olduğu için emperyalistlerin ve patronların icazeti olmadan AKP ve Erdoğan'ı iktidardan indirmeyiz. En güçlü zamanda yani 2024 yerel seçimlerinden birinci parti çıktıktan sonra Erdoğan'la normalleşme/yumuşama politikası izledi bir düşünün? Neden? Özgür Özel, iktidarın baskılarına noktasındayken, Cumhurbaşkanı hapisteyken, kalktı petrol açılımını ve demokrasi adına aklama komisyonu girdi? Çünkü emperyalistler ve patronlar AKP ve Erdoğan'la yürümeyi tercih yorsa CHP başında kim olursa olma isteğe uyacaktır. Dolayısıyla varacağı nokta şudur: Ekmek ve hürriyet için çıktığınızda CHP'yi bırakmazsanız sizi mutlaka yarı yolda bırakacaktır. Bir gün emperyalizm ve patronlar CHP'yi tercih ederse de CHP'nin sizi götürmeyecek yol emekçi halkımız için hiç de hayırlı olmayacaktır. İstibdad rejimine son vermek için, hayat pahalılığı ve işsizlik belalarını kurtulmak için, emperyalist zincirlerini kırmak için, CHP'den kopmak ve bağımsız işçi sınıfı siyasetinde buluşmaktan başka çare yoktur.

Onların ittifakı bizim ittifakımız: Kürtlerle barış ABD'yle savaş!

AKP, MHP ve DEM Parti'nin yürüyüşü hayırlı bir yürüyüş değildir. Bu yolun sonu ne barış ne de çözümdür. Bu yolun sonunda yeni savaşlar vardır. Bahçeli'den Erdoğan'a, Öcalan'dan Karayılan'a hepsinin farklı zamanlarda yaptığı konuşmalara bakarsanız ortak noktayı yakalayabilirsiniz. Bahsedilen bir barış ve çözümden ziyade ittifaktır. Referanslar Malazgirt'e, Nureddin Zengi'ye, Selahaddin Eyyubi'ye, İdris-i Bitlisi'ye, Çanakkale ve Kurtuluş savaşlarına... Hepsi farklı tarihlerde ve farklı bağlamlarda Türklerin ve Kürtlerin aynı cepheye olduğu savaşlar. Diyeceksiniz ki siz de Devrimci İşçi Partisi olarak yıllardır "Kürtlerle barış ABD'yle savaş" diyorsunuz, peki neden şimdi bu ittifaka karşı çıkıyorsunuz? Çünkü bu ittifak ABD'yle ve İsrail'le barışmanın ve Batı Asya'da onların vekili olarak savaşmanın ittifakıdır. Türk-Kürt ittifakını Sünni mezhepçi bir temelde "İslam kardeşliği" kisvesi altında savunan çizgi, istediği kadar Selahaddin Eyyubi'den bahsetsin, istediği kadar Kudüs'ün fethinden dem vursun İsrail Siyonizmine hizmet eder.

Suriye'de HTŞ ve YPG arasında 10 Mart mutabakatının yapıldığı gün HTŞ'nin tekfirli mezhepçi çeteleri Batı'da Alevileri katlediyordu. Daha sonra HTŞ'nin katliamcı çeteleri güneydeki Dürzilere yöneldi. Tüm bu katliamlardan sadece, koltuğunu sağlamlaştıran eş-Şara ile HTŞ bahanesiyle Dürzilere himaye ederek ülkeye giren İsrail fayda sağladı. Ve bugünlerde bir kez daha arkasını ABD ve İsrail'e dayayan HTŞ katliam makinesi yeniden Alevilere yöneliyor. Şimdi bu mezhepçi siyasette ısrarın emperyalizme ve Siyonizme karşı olduğuna mı inanacağız? ABD Büyükelçisi Thomas Barrack, Türkiye-İsrail ekseninden bahsediyor. Soykırımcı Netanyahu Türkiye ile ortak çıkarları olduğundan dem vuruyor. Erdoğan Trump'ın Gazze planına eş başkanlık yapıyor, Trump ise Türkiye'nin askerine Gazze'ye gidip direnişin elini kolunu bağlama görevi biçiyor. Gözümüzün önünde olan biteni görmeyip, apaçık söylenenlere kulaklarımızı tıkayıp yandaş

kanalların propagandasını gerçek diye mi kabul edeceğiz?

Milli Mücadele'deki gibi İngiliz'e ve onun vekillerine karşı bir ittifak değil ki bu! O ittifakın bugünkü koşullardaki karşılığı DİP'in "Kürtlerle barış ABD'yle savaş" sloganındadır. Bizim Türk-Kürt

ittifakımız ne İran'a ne Araplara ne de başka halklara karşıdır. Bizim ittifakımız aynı zamanda İranlılarla ve Araplarladır, Filistin de bu ittifakın parolasıdır. Bizim ittifakımız sömürgeci burjuvazinin ve işbirlikçi burjuvaların/toprak ağalarının kanlı pazarlığına değil, her milletten memleketten işçilerin ve yoksul köylülerin kardeşliğine dayanır. Gerçekten çözüm isteyen Kürt sorununu inkâr etmez. Biz, Kürt sorununu Kürt işçisine, Kürt köylüsüne, Kürt yoksuluna, Kürt gencine sorarız! Kürt sorununu ulusların ve dillerin tam eşitliği temelinde çözmeyi önüne koymayan hiçbir ittifak gerçek bir ittifak olarak görülemez. Nihayet barış isteyen ABD'yle, İsrail'le, İngiliz'le yol yürümez. Bizim ittifak çağrımız Batı Asya'yı Siyonizmden ve emperyalist üslerden arındırmak, ulusların kendi kaderini özgürce tayin edeceği bir sosyalist devletler federasyonuna ulaşmak içindir.

en azından üçlü olarak bu yola beraber yürümeye karar verdik." Bunu söylerken sürecin CHP gibi yardımcı oyuncularını ve figüranlarını da ayırmıyoruz. Çünkü figüranlar kapalı oturum aleyhinde oy verse dahi çıkıp gerçekleri konuşmuyorlar. Tam tersine İmralı'ya gidişi sanki barış ve çözüm için atılan bir adım gibi paketlenerek halka yutturmakta adeta çırpınıyorlar. Figüranlı reddetmiyorlar rol kapmaya çalışıyorlar. CHP'nin İmralı'ya gitmeme kararının ise yarı askeri rejimin içindeki çelişkilere sinyal çakmaktan başka bir anlamı yok. CHP zaten Kürt sorununun çözümü için değil kendi davasının çözümü için 19 Mart'tan beri süren arka kapı diplomasisinin sonucu olarak komisyona girmişti. Artık orada yardımcı oyuncu olarak oynadığı her rol petrol açılımını aklama ve meşrulaştırma amacına hizmet ediyor. Öte yandan AKP, MHP, DEM Parti yürüyüşünü eleştirirken, bu yürüyüşü vesile eden sosyal şovenistlerin sinsi bir çıkarıcılıkla sahneye atılmalarını da görüyoruz. Yarı askeri rejimin içine doğru soldan sinyal çakanları da bu tablodan ayırmıyoruz.

Hem Kürtlerin hakkını savunmak hem emperyalizme ve sömürgecilik karşı savaşmak mümkündür ve zorunludur!

Mevcut süreci kayıtsız şartsız desteklemenin Kürtlerin haklarını, Kürt sorununun çözümünü ve Kürtlerle barışı savunmakla bir ilgisi yoktur. Zira bu açılım, barış ve çözüm açılımı değil, sömürgeci burjuvazinin Kürt coğrafyasındaki enerji havzalarını ele geçirme amacına yönelik bir petrol açılımıdır. Sömürgeci burjuvazinin derdi çözüm değil, petrol ve para. Öcalan onlara bu yolu açmazsa yarın o yolu şiddet ve savaşla açacaklarından

kuşku duyulmamalıdır. Saray danışmanı Mehmet Uçum'un çözüm için önerdiği kısmi af düzenlemesine bakın! 1925 Şeyh Said isyanının ardından çıkartılan bir yasaya referans vermek bir çözüm yolu mu sunmaktır yoksa o tarihten 1938 Dersim Katliamı'na giden kanlı süreci bilen bir halk için aba altından sopa göstermek midir? Barışın yolu sömürgeci burjuvazinin planlarını desteklemekten değil, Kürt sorununun gerçek çözümü için mücadele etmekten geçer. Özal'dan bugüne tüm açılımlarda ABD emperyalizminin himayesi esastır. Emperyalizm ne Kürt halkına ne de Kürtlerin haklarına sahip çıkıyor, onların tek sahip çıktığı kendi çıkarlarıdır. Trump'ın Türkiye'nin ordusunu "gıcır gıcır" diye, "NATO'nun en büyük ordularından biri" diye övüp durmasından gurur değil utanç duymak gerekir. Çünkü Amerikalılar bu ülkenin askerini Türkiye'nin ihraç malı olarak gören bir zihniyettir. Trump'ın pohpohlamaları aynı zamanda bir uyanma vesilesidir. Çünkü ABD, NATO'nun en büyük ikinci ordusunu İran'a ve bölgede ABD/İsrail'in çıkarlarına karşı gelen kim varsa ona karşı kullanma niyetindedir! Bu gerçekler bize gösteriyor ki aynı anda hem Kürtlerin haklarını savunmak hem de emperyalizme karşı uzlaşmaz tutum almak mümkündür. Dahası Kürtlerin haklarını savunmak emperyalizme karşı mücadelede halkların ittifakını sağlamak için zorunludur. Biz başka halklara karşı kendi burjuva iktidarlarının yordakçılığını yapan şovenist sosyal-demokratlardan ve sözde sosyalistlerden olmadık, olmayız. Biz enternasyonalistiz. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını dünya devrimi stratejisinin bir parçası haline getiren Lenin'in takipçisiyiz!

Burjuva düzen siyasetinin ibretlik fotoğrafı: Hepsi neden ve nasıl tespih tanesi gibi dizildiler?

Eski CHP Milletvekili Mehmet Sevigen'in oğlunun Çırağan Sarayı'ndaki lüks düğününde nikah şahitliği için yan yana dizilenler görenleri şaşırttı. Eski CHP Genel Başkanı ve CHP'nin son Cumhurbaşkanı adayı Kemal Kılıçdaroğlu baş köşede duruyordu. Yan yana dizilenler adeta Türkiye siyasetinin bir geçit resmi gibiydi. Tablo şaşırtıcı olduğu kadar öğreticiydi de.

CHP'nin içi pembe dizi gibi: Herkes birbirini Erdoğan'a hizmet etmekle suçladı sonunda hepsi Erdoğan'ın adamları ile yan yana geldi

Mehmet Sevigen CHP'li olduğu için eski genel başkanın orda olması ilk bakışta doğal görünebilir. Ama Mehmet Sevigen CHP'den Kılıçdaroğlu tarafından atılmıştı. Sebebi ise Kılıçdaroğlu'nu "helalleşme" çıkışı dolayısıyla PKK ve FETÖ'ye göz kırpmakla; Atatürk Cumhuriyeti'nden öç almak gibi ağır ifadelerle suçlamasıydı. Mehmet Sevigen partiden atıldıktan sonra da Kılıçdaroğlu'nu partiye getirenin Ethem Sancak olduğunu ve Deniz Baykal'ın talimatıyla onu partiye kendisinin üye yaptığını iddia etti. Ethem Sancak eski bir Maocu olup, sonra "Erdoğan'a aşığı" diyerek 2001-2022 arasında 21 yıl AKP'de çalışan, bu süreçte büyük ihaleler alan ve sonunda şimdi tekrar Vatan

Partisi'ne dönen bir şahsiyet. Deniz Baykal da CHP'de sıklıkla Erdoğan'ın siyasi yasağının kaldırılmasında oynadığı rolle ve hayatının son döneminde AKP ile yakın bir işbirliği içinde olmasıyla suçlanıyor. Deniz Baykal'ın kızı Aslı Baykal da son dönemde AKP ve Erdoğan'a destek veren tutumlarıyla öne çıkıyor. Deniz Baykal ve Tayyip Erdoğan yakın tarihte Ergenekon-Balyoz davaları vesilesiyle karşı karşıya gelmiş, Baykal dava için "avukatıym" Erdoğan ise "savcısıym" demişti.

CHP'de Kılıçdaroğlu'na karşı genel başkanlık yarışına girip kaybeden, sonra Kılıçdaroğlu tarafından Cumhurbaşkanı adayı yapılan Muharrem İnce de düğündeydi. Muharrem İnce Cumhurbaşkanı adayı olduğunda Kılıçdaroğlu'nu fiilen kendisini desteklememekle ve seçim kampanyasında partiyi pasif bırakmakla suçlamıştı. Bugünlerde Kılıçdaroğlu kendisini devirerek CHP'nin başına geçen Özgür Özel'e ve Ekrem İmamoğlu'na karşı bir kampanya yürütüyor ve CHP'liler tarafından AKP ile işbirliği yapmakla suçlanıyor. Muharrem İnce ise daha

önce CHP'den ayrılarak Memleket Partisi'ni kurmuş, 2023'te Kılıçdaroğlu Cumhurbaşkanı adayı olduğunda, o da Cumhurbaşkanı adaylığını ilan etmişti. Muharrem İnce bu tutumu dolayısıyla CHP çevrelerinde Erdoğan'a hizmet etmekle suçlandı. Geçtiğimiz yıl Muharrem İnce tekrar CHP'ye katıldı.

Küfür kıyamet geçer geriye tek söz kalır: "Dün dündür bugün bugündür!"

Hepsi birbirini ayrı ayrı Erdoğan'la işbirliği yapmakla suçlayan CHP'liler bir araya gelir de Erdoğan'ın adamları eksik kalır mı? AKP'li eski Başbakan Binali Yıldırım ve eski İçişleri Bakanı Süleyman Soylu da nikah şahitleri arasındaydı. Yıldırım ve Soylu'nun birbirleri hakkında ileri geri konuşmuşlukları pek yok. İkisi de 2016'da Davutoğlu'nu başbakanlıktan indiren ve kamuoyunda "Pelikan darbesi" olarak bilinen süreçte aynı ekiptelerdi. Ama her ikisinin de Kılıçdaroğlu ile sert tartışmaları olmuştu. Kemal Kılıçdaroğlu ve Binali Yıldırım karşılıklı

pek ağızlarını bozmadılar ama Kılıçdaroğlu ve Soylu öyle değil. Kılıçdaroğlu defalarca uyuşturucu, kara para aklama ve mafya suçlarıyla ilişkilendirildiği Soylu'yla, Soylu da defalarca "onursuz", "şerefsiz", "zekâ problemli", "müfteri" diye hakaret ettiği Kılıçdaroğlu ile nikah şahitleri arasında yan yana geldi.

Doğu Perinçek de nikah şahitleri arasındaydı. 2015'te CHP'ye AKP saltanatına karşı ittifak teklif eden bir yıl sonra AKP ile ittifaka doğru yönelen ve resmen Cumhuriyet İttifakı'na katılmak için başvuran (Perinçek buna Erdoğan'ın taraftar olduğunu ama Bahçeli'nin engellediğini söylüyor) Vatan Partisi'nin liderinin bu tabloda bulunması tabii ki sırtıtmıyor. Perinçek'in diğerlerinden farkı hiç değilse her siyasi manevrasını bir şekilde politik olarak izah etmeye çalışması. Diğerlerinin böyle bir çabası da yok, hepsi adeta burjuva düzen siyasetinin ustalarından Süleyman Demirel'in paltosundan çıkmış gibi "dün dündür bugün bugündür" diyor.

Sermayenin ipinde tespih taneleri gibi dizilenler için birbirinizin kalbini kırmayın!

Burjuva düzen siyasetçileri bir-

birlerine ağza alınmayacak sözlerle saldırırken, onları dinleyen milyonlar işyerinde, mahallede, okulda hatta aile içerisinde birbirleriyle karşı karşıya geliyor. Onlar menfaatleri gereği söyledikleri sözleri bir günde unutup kol kola girerken geriye birbirinin kalbini kırmış hatta birbirine düşman olmuş bir halk bırakıyorlar. Bu düğün çok iyi oldu. Emekçi halkın düzen siyasetçilerini böyle tespih tanesi gibi yan yana görmeleri bir uyanışın vesilesidir. Ama bu burjuva düzen siyasetinin tespih tanelerini yan yana dizen ipin ne olduğunu doğru kavramak kaydıyla. Bunun için de daha az tartışılan diğer şahitlere bakmak gerekir... Suzan Sabancılar, Tuncay Özilhanlar, Nafi Gürallar, Yüksel Mermerler ve Cavit Çağlarlar ile temsil edilen Türkiye büyük burjuvazisi, tüm taneleri yan yana dizen ipin kendisidir. Bu tespihin imamesi de istibdad rejimidir ve siyasi iktidardır. Siyasi iktidar da düğünde İstanbul Valisi Davut Gül tarafından temsil edilmiştir.

Sınıf kardeşinizle sermaye siyasetine karşı birleşin!

İşte bu yüzden biz bu siyasete burjuva düzen siyaseti diyoruz. O sebeple bunlara "omurgasız", "ilkesiz", "menfaatçi" deyip geçmeyin, sermayenin omurgasını ve paranın siyasetini görün. Hangi parti olursa olsun burjuva düzen siyasetinin peşine takılıp sınıf kardeşinizin kalbini kırmayın. Geçmişte hangi partiye oy vermiş olursa olsun işyerinden mahallede sınıf kardeşinizin elini tutun ve iş, aş, hürriyet için Devrimci İşçi Partisi'nin çağırıldığı işçi sınıfı siyasetine katılın.

Sungur Savran

Kapitalizmin son yüzyılının ilk çeyreğini geride bırakırken (2): Faşizmin ikinci baharı ve “savaş hali”

21. yüzyılın ilk çeyreğini deviriyoruz. Geçen ay, bu çeyrek yüzyılda yaşadığımız büyük sarsıntının ardında dünya ekonomisinin 2008’den beri içine düştüğü çok ağır bir ekonomik krizin, Üçüncü Büyük Depresyon olarak anılması gereken bir buhranın bulunduğunu anlatmıştık.

Dizinin bu ikinci kısmında bu derin ekonomik krizin üstyapısını, politik ve ideolojik alandaki etkilerini konuşacağız. Göreceğiz ki, 80 yıldır ilk kez, konuşulması gereken yeni konular artık reddedilemez biçimde gündeme yerleşmiş durumda: faşizm ve savaş.

Yıllardır, neredeyse bütün dünya ve Türkiye soluna karşı vurguladığımız tehlike nihayet gerçekleşti. Faşizm, ABD’de bütün hışmıyla iktidara yerleşti. Aslında geçen sayıda ele aldığımız Üçüncü Büyük Depresyon ile faşizmin yükselişi arasında dolayimsız bir bağ var. Üçüncü Büyük Depresyon dünya kapitalizminin, sorunlarını birlik ve koordinasyon içinde çözemeyeceğinin ilanı oldu. Öyle olunca da bunun yerini “gemisini kurtaran kaptan” felsefesi aldı. Irkçılık ve milliyetçilik küreselciliğin yerine geçti.

Kimse yanılmasın. Görünüşte ırkçılık, beyaz insanın üstünlük iddiası gibi duran bu tablo, aslında sınıf mücadelesidir. Faşist ırkçılık, saf anlamıyla emperyalist ırkçılıktan, hedefinin yalnızca ezilen halkı ezik durumda tutmak olmamasıyla, bunu yaparken asıl amacının ezen halkın kapitalizme karşı bilinçlenmesini ve mücadele etmesini önlemek, sonunda işçi sınıfının her iki kanadını da, ezene de ezilene de yenik düşürmek olmasıyla ayrılır.

Faşizm, aynı zamanda, kapitalizmin piyasa rekabeti yoluyla çözülemeyen sorunlarına devletlerin başka devletleri ezmesi ve savaş yoluyla çözüm aramak demektir. Bunun şimdi yaşanan örneği Trump’ın içeride ve dışarıda harıl harıl savaşa hazırlanmasıdır. MAGA (Amerika’yı Yeniden Üstün Kılalım) faşizmi bir sokak gücüne sahip değildir. O zaman orduyu ele geçirmesi daha da önemli hale gelmektedir.

Trump anlamlı biçimde ünlü Pentagon’un adını Savunma Bakanlığı’ndan Savaş Bakanlığı’na çevirdi. Trump’ın Savaş Bakanı Peter Hegseth, önce Genelkurmay Başkanı da dâhil en hassas konumlardaki apoletlileri görevden aldıktan sonra 800 general ve 44 orgeneral bir toplantıya davet etti. Toplantıda Hegseth, ordunun artık eski “sert erkek” imajına dönmesinin gerektiğini, “savaşçı bir kültür”ün yerleşmesinin zorunlu olduğunu anlattı. Trump ise bu toplantıda generallere ya bizimlesiniz ya da işinize son veriniz dedi. “Benim şimdi söyleyeceklerimi beğenmezseniz, odayı terk edebilirsiniz. Tabii rütbeniz yanacaktır. Geleceğiniz de.”

Eylül ayındaki bu toplantının ardından Kasım ayında Hegseth bu kez savaş sanayiine zılgıt geçti, tedarik stratejisinin değişeceğini, ayak uyduramayanın yarıştan düşeceğini ilan etti. Tabii beraberinde alımların “savaş hali” koşullarına uygun yürütüleceğini ilan edince kendisi de sektörün “gözdesi” haline geldi. “Savaş hali”, dikkat edin.

Ancak Trump’ın askeri politikasında en önemli nokta, orduyu halk kitlelerine karşı kullanmayı olağanlaştırmaya çalışması. Bunu şimdiye kadar dört büyük kentte gerçekleştirdi.

Yukarıda sözünü ettiğimiz generaller toplantısında bu konudaki niyetini açığa vurdu: “Bu kentlerdeki durumu teker teker düzeltereğiz. Bu iş bu odadaki insanların bir kısmının görevinin önemli bir parçasını oluşturacak... Bu da bir tür savaş. İçeriden bir savaş.”

Ne var ki, ordunun büyük kentlere halk direnişlerine karşı gönderilmesinin tek amacı Trump’ın kendi halkına savaş açmaya hazırlanması değil. Trump generaller toplantısında aynı zamanda öteki amacını da açığa vurdu: “Bu tehlikeli şehirlerden bazıları askerimizin eğitim alanı olarak kullanılmalıdır.” Kendi vatandaşını düşman yerine koyarak savaşa hazırlanacak! Burada faşizmin esas sorununun ulus değil sınıf olduğunun mükemmel bir örneğini görüyoruz.

Trump bir yandan da şimdiden başka ülkelerle savaşın eşiğine gelmiş durumda. Venezuela’nın kıyılarına koca bir askeri filo yolladı, güya uyuşturucu kaçakçılığını engellemek için 80’den fazla sivil öldürdü, CIA’ya gizli harekât izni veren kararname çıkardı, gerekirse ülkeyi karadan da vuracağı tehdidinde bulundu. Bütün istediği Maduro’yu görevden uzaklaştırmak.

Latin Amerika’nın dışında bizim bölgemiz Batı Asya da dünya çapındaki savaş eğiliminin ön cephesidir. İsrail Ortadoğu’da kendisine karşı bütün silahlı güçler beyaz bayrak çekmeden durulmayacaktır. Trump da bu savaşın parçası olacağını, Netanyahu’dan tek farkının zamanlama ve taktik meseleleri olduğunu kanıtlamıştır.

Üçüncü Dünya Savaşı’nın homurtularını Ukrayna’da da duymamak mümkün değil. Trump’ın Ukrayna’ya kendileri kadar sahip çıkmadığını gören Avrupa emperyalistleri şimdiden Rusya’yı düşman ve büyük tehlike olarak ilan ettiler. Fransa’nın Genelkurmay Başkanı ülkenin tamamından gelen belediye başkanlarına hitap ederken “Fransa çocuklarını yitirmeye hazır olmalıdır” dedi. Belli ki görevi Cumhurbaşkanı Macron’dan almıştı. Hemen ardından Macron artık profesyonel ordunun yeterli olmadığını belirterek yeni (gönüllülüğe dayalı) bir askere alma usulü oluşturulduğunu açıkladı. Zorunlu askerliğe geçişi tedrici olarak yapacakları anlaşılıyor.

Tabii, Batı’nın büyük düşmanı Çin’dir. Ona karşı bin bir tuzak hazırlanıyor. Üçüncü Dünya Savaşı’nın kara bulutları her yörede birikiyor. Bütün bu mayalanma bir gün birbiriyle organik biçimde birleşmiş parçalardan oluşan, bütün dünyaya yayılmış bir bütünsel çatışmayla sonuçlandığında Üçüncü Dünya Savaşı’nın koşulları oluşmuş demektir.

Ama kimse “demek koşullar henüz oluşmadı” diye sevinmesin. ABD Savaş Bakanı Hegseth ne dedi: “Bir 1939 anındayız”. Tarihin gördüğü teknolojik olarak en güçlü, en büyük askeri harcamaya dayanan, bütün konvansiyonel ve kitle imha savaşları kadar siber savaşta ve uzay savaşında da muhtemelen şimdilik rakip tanımayan, 1,3 milyon askeri profesyonel bir ordu bağrında besleyen, 700 bin ilave askeri de yarı profesyonel (Ulusal Muhafız) ve yedek olarak bünyesinde tutan bir silahlı kuvvetler kurumunun başındaki adam konuştuğunda, faşist de olsa, edepsiz de olsa, kıskırtıcı olmak da istese, Trump sonrasında başkanlık adaylığına oynuyor da olsa, söylediğinde bir gerçek payı da vardır.

Dünyayı kapitalizmin hazırladığı cehennemden sadece kendi devrimci partilerinde örgütlenen işçi sınıfı kurtarabilir. Gelecek ay da bizim cepheyi inceleyeceğiz.

Tunus’ta çakan kıvılcımın 15. yılı

Bundan 15 yıl önce, Kuzey Afrika’nın küçük ülkesi Tunus’ta büyük bir kıvılcım çaktı. İşsizlik illetinden kurtulabilmek için seyyar satıcılık eden Muhammed Buazizi adlı genç, Tunus’taki otuz küsur yıllık yoz Ben Ali rejiminin kolluğu seyyar arabasına el koyunca daha fazla dayanamadı. Gitti, yaşadığı Sidi Buzeyd şehrindeki İş Kurumu’nun önünde, gencecik bedenini ateşe verdi. Emekçi halkın bir gariban evladının kendi canına kıydığı bu eylem, ilk bakışta bir çaresizlik ifadesi gibi gelebilir. Fakat kısa sürede görüldü ki o çaresizlik sadece Buazizi’nin değil, hem yaşadığı güney Tunus’un emekçi şehir ve kasabalarının hem bir bütün olarak Tunus’un hem de tüm Arap dünyasının ekmeğe ve haysiyete susamışlığıymış.

2010’un son günlerinde kıvılcımı çakan o alev, Arap dünyasının hemen hemen her ucuna bir şekilde değdi. Öncelikle Tunus’ta ve Mısır’daki devasa kitle eylemleri, Tunus’un dev işçi sendikası UGTT’nin de elini şaltare uzatmasıyla, Mısır’da ise böylesi bir sendikaya sahip olmayan işçilerin kolları sıvayıp grevi tabandan örgütlemesiyle devrime döndü, on yılların müstebitlerini tahtından etti. Eylemler Umman’dan Ürdün’e kadar yayıldı, Fas gibi devletler ise, söz gelimi azınlık Berberi diline anayasal güvence vermek dahil binbir hamle ile sürecin önünü ancak alabildi. Devrim, ayağa kalkmaz denen Arap halkının ne büyük ihtişamla dünya siyasetine damgasını vurabileceğini ve bu devrimin sınırları ne büyük hızla aşabileceğini gösterdi.

Fakat daha bölge halkları örgütlerini kurup, devrimlerini sonuna kadar götürmeden akbabalar da üşüştü devrimin üstüne. Küçük ada ülkesi Bahreyn’de, devrim neredeyse monarşiyi götürecekti ki Suudi Arabistan’ın orduları devrimi ezmek için Bahreyn’e girdi. Suriye’de ilk altı ay gerçek bir halk isyanı olarak başlayan süreç, hızla gerici bir iç savaşa dö-

nüştü. Yemen’de ise başarılı devrim süreci yarı yolda kalıp yine bir iç savaşa döndü. Devrim ne kadar haşmetliyse, uzun yıllara yayılan bu iç savaşlar o kadar kanlı, bölge halkları için de o kadar sarsıcıydı. Mısır’da Abdülfettah Sisi, Tunus’ta Kays Said gibi sahtekârlar, daha dün devrim için sokağa dökülmüş olan yüzbinleri kendi gerici programlarına ikna edebildilerse bunun en önemli sebebi; devrim ve karşı devrim yenilemeyince tüm halkı kasıp kavuracak bir iç savaşın heyulası, Suriye’nin ve Yemen’in korkusu, halkın saflarında gezdiği içindir.

Fakat devrimin üstüne üşüşen akbabaların marifetiyle, devrimin dolaysız sonucu kanlı iç savaşlar ve Sisi gibi diktatörlükler olmuş gibi gözükse de bu kötü bilanço dahi devrimin Arap halkının ta içine işleyen izlerini silemedi. İlk doğan fırsatta bu sefer 2018-2019’da halk, ilk dalgayı kaçırarak Arap ülkelerinde; Cezayir’de, Sudan’da, Lübnan’da, Irak’ta ayağa kalktı. Bir kez daha sarstı müstebitlerin, yer yer de emperyalistlerin ve işbirlikçilerin tahtını. Fakat on yıllardır örgütsüzlüğün erdemine dair yalanları, halkın zor kullanmasının meşru olmadığı gibi palavraları dinlemek zorunda kalan kitleler devrimci örgütlerinden yoksundu, yani bir anlamda bu büyük kavgada silahsızdı.

2011’in ve 2019’un iki dalga Arap devrimlerinin dersi, Batı Asya’nın (Ortadoğu) ve Kuzey Afrika’nın devrim açısından çok bereketli toprağının, devrimci örgütlere ekmek gibi, su gibi ihtiyaç duymasıdır. Batı Asya devrimi elbet tekrar başını uzatacaktır, bize gereken o devrimleri bu sefer zafere ulaştıracak örgütleri günbegün inşa etmek.

Sungur Savran’ın yeni kitabı *Ekonomi Politik ve Marksist Eleştirisi* raflarda yerini

Sungur Savran yeni kitabı *Ekonomi Politik ve Marksist Eleştirisi* ile Marksizm literatürüne önemli bir katkı sunuyor. Savran’ın 1977 yılında kaleme aldığı doktora tezinin kitaplaştırılmış hâli olan bu çalışma yaklaşık 50 yıl sonra önemi ve güncelliğinden hiçbir şey kaybetmeden okurlarla buluştu. *Ekonomi Politik ve Marksist Eleştirisi* üç önemli yöne sahip. İlk olarak bu kitap Karl Marx’ın kapitalist üretim tarzı analizinin özenli bir sergilemesini içererek okuyucusuna *Kapital* için bir başlama noktası sağlıyor. İkincisi, Marx’ın Adam Smith ve David Ricardo’da doruğuna ulaşan klasik ekonomi politik okulu karşısındaki konumunu ve ona dair

eleştirilerini ustaca bir araya getiriyor. Ve son olarak 20. yüzyılda Marx’ın kapitalizm analizine yöneltmiş olan en büyük teorik taarruzdan doğan tartışmaya kapsamlı bir müdahale içeriyor. Savran, Sraffa’nın *Malların Mallarla Üretimi* isimli çalışması üzerinden başlayan tartışmada Sraffa’nın izleyicilerinin Marksist değer ve artık değer teorisine yönelik reddiye varan tutumlarını açığa seriyor.

Yaklaşan bölgesel savaşta Siyonistlerin, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin karşısında, Filistin'in ve Batı Asya'nın tüm emekçi halklarının yanında olalım!

Ekim ayında yürürlüğe giren Trump imzalı ateşkes, İsrail'in her gün yüzlerce Filistinliyi katlederek sürdürdüğü soykırımı yavaşlatsa da ne Filistin'in Siyonistlerce işgali ne bölgede emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yürütülmeye çalışılan dönüşüm ve yaklaşmakta olan bölgesel savaş konularına köklü bir değişiklik getirdi. Filistinlilerin silahlarını nasıl ve hangi aşamada bırakacakları tartışılmaktayken, İsrail Gazze'de canının istediği gibi, türlü bahaneler ileri sürerek yeni saldırılarla ve yardım girişlerini zorlaştırarak insan öldürmeye devam ediyor. Trump planı ne derse desin, İsrail açısından hedef kesinlikle Filistin'i yok etmek. Türkiye'deki istibdad rejiminin de desteğini alan bu plan, Filistin devletinin kurulmasına dair hiçbir güvence içermiyor. Trump başkanlığında bir geçiş yönetimi ve bir askerî gücün Gazze'ye yerleşmesini öngörüyor. Direniş örgütlerinin sert tepki gösterdiği plan, adeta Filistin'de Siyonist işgalin sürmesinin teminatı gibi. Üstelik oluşturulacak yapıların görevleri arasında "insan hareketliliğinin düzenlenmesi" de var. Yani, Filistin'de etnik arındırmanın hızlanarak devam edeceği sır değil.

Bölgesel savaş yaklaşıyor

Zaten Netanyahu da barıştan değil, savaştan bahsediyor. Son olarak İsrail Cumhurbaşkanı'na hitaben yazdığı, kendi affını talep eden mektubunda bile, yakında bölgede büyük olayların olacağından bahsediyor. Bölgeyi takip eden basın organlarında İsrail'in doğrudan İran'a, ya da Lübnan'a ve hatta Ürdün üzerinden Haşdi Şabi'ye saldırbileceği tahminleri yapılıyor. İsrail de en azından Lübnan'da Hizbullah'ı aralıksız saldırı ve suikastlarla karşılık vermeye zorlayarak ilk önce buraya saldıracağı mesajını vermekte. Elbette bunların tamamı birden de olabilir. Kesin olan tek şey, İsrail'in bölgede yeni bir savaşa hazırlandığı.

Zira, silahsızlandırılmaya çalışılan İran, henüz nükleer teknoloji sahibi olmaktan vazgeçmedi. Tüm düşmanları nükleer silahlara sahip olan İran'ın sivil nükleer teknolojiye sahip olması da nükleer silah sahibi olması da meşru elbette. Ama bu durum, ABD'nin de İsrail'in de yeniden İran'a saldırmasının zeminini hazırlıyor. Sadece İran da değil. Lübnan, Yemen ve Irak'ta konuşlu direniş cephesi güçleri de emperyalizmin bunları silahsızlandırma konusundaki ısrarına karşın silahlarını haklı olarak muhafaza etmekte.

Emperyalist ve Siyonist cephenin kurulumu sürüyor

Öte yandan emperyalizm bölgesel savaşın yaşanıp yaşanmamasından bağımsız olarak bölgede merkezine İsrail'i alan yeni bir ittifaklar bütünü inşa ediyor. Bu yeni yapıda İsrail'in etrafında İbrahimî Anlaşmalar ya da başka tür "hızalanmalarla" bir araya gelmiş geniş bir Batı Asya, Kuzey Afrika, Kafkaslar ve (son olarak da) Orta Asya koalisyonu oluşturulacak. Bu ittifak, savaşta doğrudan İsrail'in yanında savaşmasa da İsrail ve emperyalizm ile büyük bir çıkar birliğini temsil ediyor. Bu sayede Filistin meselesi bir şekilde ayak bağı olmaktan çıkarılacak, bölge önce İran'dan,

ama hemen ardından da Rusya ve Çin'den temizlenecek. Çin'in Kuşak ve Yol projesinin bölgedeki mevzilenmesi engellencek, İran'da rejim değişikliği veya en azından İran'ın nükleer teknolojiye kesin bir şekilde mahrum bırakılması sağlanacak. Bu ittifakta yer alanlara emperyalizm bazı avantajlar sunacak. Erdoğan Trump görüşmesinde sözü edilen "meşruiyet" gibi, Fas'a Batı Sahra meselesinde elini rahatlatan bir BM kararı verilmesi gibi, Emirliklere istediği ileri teknoloji askerî malzemelerin temini gibi ya da bazılarının düşük özellikli de olsa F35 verilmesi gibi. Liste uzun.

Bu ittifakı oluşturmanın ilk adımı, 2020'de Trump'ın başlattığı İbrahimî Anlaşmalar furyasıydı. Emirlikler, Bahreyn, Fas ve Sudan'ın İsrail ile yakın ilişkiler tesis etmesi ile sonuçlanmıştı. Yakında Suudi Arabistan'ın da bu anlaşmaya dahil olabileceği konuşuluyor. Diğer taraftan, İsrail ile yan yana gelmenin başka yolları da var. Mısır'da Sisi ve Ürdün'de Kral Abdullah yönetimleri zaten İbrahimî Anlaşmalara gerek kalmayacak denli sıcak ilişkilerle sahip İsrail ile. Ürdün ordusu, 12 Gün Savaşı'nda Suudi Arabistan'la birlikte İran füzelerine karşı İsrail'e kalkan olmuştu. Azerbaycan benzer şekilde İsrail'in çok önemli bir müttefiki oldu. Katar, toprakları her türlü diplomatik teamül ve uluslararası hukuk kuralı çiğnenerek İsrail tarafından bombalanmışsa da İsrail'den bir ötür bile alamadan tekrar emperyalistlerin yanına geldi. Türkiye'nin başına çöreklenen istibdad rejiminin İsrail karşıtı tüm sözlerine karşın, tüm eylemleri İsrail ile bir ittifaka işaret ediyor. Bunu yakın zamanda ABD'nin Ankara Büyükelçisi Thomas Barrack, "Hazar Denizi'nden Akdeniz'e kadar bir hizalanma göreceksiniz" diyerek de bir kez daha ifade etti.

Yeni "hızalananlar"

Barrack'ın bahsettiği "hızalanmanın" bir ucunda Azerbaycan var, hat Türkiye'den geçiyor ve sonunda da herkesi bir sürpriz bekliyor: HTŞ'nin ele geçirdiği Suriye! Bu ülkede yaşananlar o denli ibretlik ki, emekçi halkımıza "devrimci" diye yutturulmaya çalışılan, İngiliz istihbaratı tarafından desteklendikleri bu teşkilatın görevlilerince de itiraf edilmiş bulunan bu kravatlı tekkirciler, İsrail ile uzlaşmak istediklerini neredeyse ağızlarına her mikrofon tutulduğunda söyleme ihtiyacı duyuyorlar. Oysa yönetimini ele geçirdikleri ülkenin toprakları yıllardır İsrail işgali altında olduğu gibi, İsrail Esad'ın gidişinden sonra Lübnan ve Suriye'ye hâkim, Şam'a yakın bir nokta olan Şeyh Dağı'na da yerleşti, bu konuda HTŞ'den çıt yok. Gerçi HTŞ'nin bir yandan da ABD emperyalizmine Şam yakınlarında bir üs vereceği de konuşuluyor. Dahası Kasım ayı ortalarında Tom Barrack çıkıp HTŞ ile Hamas ve Hizbullah'ı savaştıracaklarını söylüyor, tekkircilerden teki bile çıkıp "bu ifadeler yalandır" demiyor.

Başka bir yeni gelişme, Siyonist-emperyalist virüsün yakın zamanda Orta Asya'ya sıçraması oldu. Bölge liderleri Kasım'da Beyaz Saray'da yapılan bir Orta Asya zirvesinde bir araya geldi. Sürpriz biçimde aynı toplantıda Kazakistan'ın da

İbrahimî Anlaşmalar'a gireceği duyuruldu. Böylelikle bir kez daha, bu anlaşmaların sadece bir İsrail ile uzlaşma anlaşması olmadığı, İran, Rusya ve Çin'e karşı emperyalizmin ve Siyonizmin büyük stratejisinin bir parçası olduğu görüldü.

Bu şebeke nasıl durdurulacak?

İttifakın önemli bir amacı, emperyalizmin stratejisine entegre olarak Rusya ve Çin'e karşı bir odağı dünyanın bu önemli coğrafyasına yerleştirmek. Ama bahsedilen bu iki ülkenin İsrail'e karşı refleksleri çok zayıf. Devrimci İşçi Partisi olarak Rusya ve Çin ikilisinin emperyalizme karşı zayıf karının bunların önderlikleri olduğunu her fırsatta zikrediyoruz. Bu ikiliden Putin'in oportünizminin bir ayağı doğrudan bölge siyasetine bastığı için burada özel olarak ele alınmayı hak ediyor. Zira Rusya, Suriye'de Esad dönemindeki varlığı sırasında İsrail'in Suriye'ye yönelik saldırılarına en başından itibaren izin vermişti. Şimdi de Güney Suriye'ye (İsrail'in ve HTŞ'nin onayı ile) yerleşerek kontrol noktaları kurmayı, böylelikle İsrail için bir tampon bölge çalışmasına girişmeyi planlıyor. Karşılığında oligarklarının şirketlerinin Suriye'deki ayrıcalıkları devam edecek, askerî anlaşmalar ve Suriye parasının Rusya'da basımı sürecek. İsrail ile ittifak Orta Asya'yı emperyalizm için tahkim ederken, Putin yönetimi halen İsrail ile arayışı bozmamanın ona başka sahalara kapısını açacağı planları yapıyor.

Bizim hürriyet mücadelemizde Putin'den de Çin Komünist Partisi bürokratlarından da bir beklenti yok. Müttefikimiz Filistin halkı, yüz binlere ulaşan kayıplarına karşı Siyonist düşmana teslim olmadı. İsrail'in ateşkes sonrasında yaptığı yüzlerce saldırı da Filistinli mahkumların gerektiğinde idam edilmesini içeren ya da idarî tutukluluk adı verilen uygulamayı 48 topraklarındaki Filistinlilere de yayan düzenlemeleri ilan etmesi de Batı Şeria'ya yaptığı baskınların son günlerde dayanılmaz bir hal alması da Filistin halkının ve direniş örgütlerinin direncini kıramadı. Bizim emperyalizm ve Siyonizm karşısında güvenebileceğimiz tek güç, emekçi halkımızın, işçi sınıfının gücüdür. Onu bir araya getirecek olan ise daha fazla örgütlülük, işyerlerimizden sendikalarımıza, oradan siyasî partilerimize ve enternasyonal birliklerimize varana dek Siyonizme karşı savaşır gibi örgütlenmektir. Düşmanlarımız önce bölgesel sonra da dünya çapında bir savaşa hazırlık için hizaya giriyor. Biz de safları sıklaştıralım. Yaklaşan bölgesel savaşta Siyonistlerin, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin karşısında, Filistin'in ve Batı Asya'nın tüm emekçi halklarının yanında olalım.

Ertuğrul Oruç

Özel Okmeydanı Hastanesi kamulaştırılsın!

Kasım ayı başında İstanbul'da bulunan Özel Okmeydanı Hastanesi yönetimi, hastane binasının depreme dayanıksız olduğu bahanesiyle hastanenin faaliyetlerini durdurarak, aralarında hastane başhekimini ve doktorların da bulunduğu iki yüze yakın sağlık emekçisinin işine son verdi. Hastane yönetimi, işinden ettiği ve zaten iki buçuk aydır maaşlarını ödemediği sağlık emekçilerine yasal olarak hak ettiklerinin çok altında paralar teklif ediyor, haklarının tamamını ödemeyi reddediyor. Sağlık emekçileri haklarını alabilmek için hukuki yollara başvurmanın yanı sıra hastane önünde direnişe geçti ve önemli bir kısmı DISK'e bağlı Dev Sağlık-İş sendikasına üye oldu.

Hastane yönetimi şimdiye kadar hastane binasının depreme dayanıksız olduğuna dair bir raporu ne emekçilere ne de resmî makamlara sunabildi. Hastane özel de olsa "ben böyle uygun gördüm" diyerek hastane kapatılamıyor, bazı şartların oluşması gerekiyor. İlgili bakanlıklara yapılan itirazlar neticesinde hastanenin kapanmasına gerekçe oluşturacak bir neden bulunamadığı için hastane kısmen de olsa faaliyetine devam ediyor. Ancak hastane patronunun Sosyal Güvenlik Kurumuna (SGK), sağlık emekçilerini işten çıkarma gerekçesi olarak bildirdiği Kod 17 (hastane kapatma nedeniyle işten çıkarma) iptal edilmedi, emekçiler işlerine iade edilmedi.

Sağlık Bakanlığı dahil devlet bürokrasisi sağlık emekçilerinin haklarını alabilmesi için şimdiye kadar kılını kıpırdatmadı. Sermayeden yana tutumda ortaklık mevcut. Patronlar gücünü sağlık emekçilerinin örgütsüzlüğünden de alıyor. Türkiye'de beş yüzden fazla özel hastane mevcut. Buna karşın yalnızca bir elin parmağını geçmeyen sayıda özel hastanede toplu sözleşmeli sendikal örgütlenme var. Neredeyse tamamen sendikasız bir sektörden bahsediyoruz. Bu anlamda Özel Okmeydanı Hastanesi sağlık emekçilerinin bir bölümünün Dev Sağlık-İş'te örgütlenmesi, sadece kendi mücadeleleri açısından değil özel hastanelerde çalışan sağlık emekçilerine izlemeleri gereken yolu göstermesi açısından da çok değerli bir örnek oluşturuyor.

Son dönemde Türkiye çapında şimdilik sayıları çok olmamakla birlikte özel hastanelerin kapandığına şahit olmaya başladık. Önümüzdeki dönemde bu eğilim artabilir. Sanılmasın ki bundan dolayı sermayenin sağlık alanındaki ağırlığı azalacak. Aksine, büyük hastane zincirlerinin sektöre daha fazla hâkim olduğu, işçilerin ve emekçi halkın sağlık hakkına daha fazla saldırdığı, daha piyasacı ve sendikal örgütlenmenin daha da zor olacağı bir sağlık alanının bizi bekliyor olma ihtimali yüksek. Bundan dolayı bugünden adım atmaya başlamalıyız.

Sağlık emekçileri anayasada açıkça yazan hakkını almak için bile mücadele etmek zorunda kalıyor. Bunun önemli bir sebebi özel sağlık sektöründe bugün için sendikal örgütlenmenin çok zayıf olması. Çalışma şartlarının çok ağır, buna karşın ücretlerin çok düşük olduğu özel sağlık sektöründe zinciri bir yerden kırar, toplu sözleşmeli sendikal örgütlenme örneği yaratabilirse geriye çorap söküğü gibi gelecektir. Ancak bunun için güçlerin birleştirilmesi, sendika konfederasyonlarının eylemde birliği esas alıp bir mücadele programı etrafında ortaklaşması ve adım atması gerekiyor. Elbette emek meslek örgütleri de bu süreçte destek vermeli.

Ancak bugün için öne sürülmesi gereken acil talep; faaliyetini durdurmak isteyen ve sağlık emekçilerini mağdur eden Özel Okmeydanı Hastanesi'nin bedelsiz kamulaştırılması, buradan elde edilecek gelirle bu hastanede çalışan sağlık emekçilerinin haklarının ödenmesi ve sağlık emekçilerine kamuda istihdam hakkı tanınmasıdır!

Yılmaz Tan

Felaketler çağında emekçilerin sığınağı

Dünya ekonomisinin önemli siyasi altüst oluşlara yol açacak bir iktisadi çöküşün eşiğinde olduğunu kavramak ne kadar önemli ise, bunun altında yatan asıl nedenin günümüzde kapitalist üretimin kendi iç çelişkilerinin bir ürünü olarak teknolojik gelişmeleri uzun zamandır yönetemediğini, toplumun üretici güçlerini yıkıcı güçlere çevirdiğini kavramak da bir o kadar önemli. Şimdi gelin günümüzde yeni teknolojilerin insanlık için taşıdıkları potansiyellere rağmen, kapitalizm altında ne kadar akıldışı biçimlere büründüğüne ve dünya ekonomisinin bir çöküşün eşiğine gelmesinde nasıl bir rol oynadığına yakından bakalım.

İlk örneğimiz dünyanın önde gelen teknoloji şirketlerinden biri olan Tesla'nın sahibi Elon Musk'ın geçenlerde yaptığı bir konuşma. Bu konuşmada Musk yapay zeka ve insansı robotların yoksulluğu ortadan kaldıracaklarını belirttiikten sonra şöyle diyor: “en iyi sağlık hizmeti, gıda, ulaşım ve barınma herkese sağlanacak. Sürdürülebilir bir bolluk çağı geliyor.” Oysa Musk ve diğer teknoloji milyarderlerinin teknolojik gelişme konusundaki bu iyimserliği daha fazla kâr peşinde koşan sermayedarın spekülative mantığına dayanıyor; gerçek durumla örtüşmekten uzak. Daha geçtiğimiz yıl içinde sadece ABD’de işten çıkartılan işçi sayısı 1 milyonu aşmış durumda. Bu işten çıkartmalarda ABD’nin önde gelen teknoloji şirketlerinin payının azımsanmayacak boyutlarda olduğunu da belirtelim. Yapay zeka ve robot teknolojileri hemen herkesin iş bulup, daha az süreyle çalışması için büyük bir olanak sunacakken, işten çıkartma ve az sayıda işçinin çok daha uzun süre çalıştırılması ile sonuçlanıyor. Öte yandan dünya kapitalizminin önde gelen kurumlarından İMF’nin başkanı ise kısa süre önce katıldığı bir toplantıda teknoloji sektöründeki aşırı iyimserliğin ciddi riskler barındırdığını, ayrıca ABD ile Çin arasındaki ticaret savaşlarının daha da derinleşmesiyle birlikte dünya ekonomisinin ağır bir krize sürüklenme olasılığının güçlendiğini belirttiikten sonra “kemerleri bağlayın, yapay zeka çılgınlığı dot-com kâbusu gibi bitebilir” diyerek yeniden küresel bir mali çöküşün yaşanabileceği konusunda uyarıyor.

Diğer örneğimiz ise elektrikli otomobillere ilişkin. Elektrikli otomobillere dayalı farklı bir ulaşım sistemi tasarlamasının iklim krizini de ortadan kaldırmak bakımından önemli bir potansiyel olduğu konusunda bir fikir birliği söz konusu. Bu nedenle hükümetler tarafından benzin gibi bir fosil yakıt kullanan, içten yanmalı motorların çok yakın bir gelecekte kullanımını yasaklayan kararlar alınmış durumda. Halbuki dünyanın önde gelen otomobil tekelleri bir yandan ABD ile Çin arasında devam eden kıran kırana rekabet ve ticaret savaşları nedeniyle söz konusu otomobillerin üretimi için kritik önem taşıyan çiplerin tedarikinde darboğaz yaşıyorlar, bu nedenle üretimi durdurmak zorunda kalıyorlar. Diğer yandan kârlarındaki azalmayı gerekçe göstererek benzinle çalışan otomobil üretimine devam edebilmek üzere hükümetlerine baskı yapıyorlar. Bu iki örnek bize yeni teknolojilerin insanlık için faydalı olabilecek potansiyellerinin kapitalist üretimde nasıl sermaye tarafından adeta tehlikeli ve ters tepen bir silaha dönüştüğünü gösteriyor. Patronlar üretimin giderek daha az kârlı olmasına tepki olarak kitlesel ölçekte işten çıkartıyorlar, iş yoğunluğunu artırıyorlar, emekçileri daha düşük ücretlerle ve güvencesiz koşullarda çalıştırıyorlar. Hani yapay zeka teknolojileri sayesinde yoksulluk ortadan kalkacaktı, bolluk çağı geliyordu? Demek ki asıl önemli olan kendi başına yeni teknolojilerin geliştirilmesi değil; bu teknolojilerin ne amaçla kullanıldığı, kimin işine yaradığı ve bu teknolojileri kimin denetlediği.

Peki ağızımıza bir kaşık bal çalan bu asalak teknoloji milyarderleri kendileri ne yapıyor? Onlar aslında bu ölümcül rekabet sarmalının bir “kıyamet senaryosu” ile sonuçlanabileceğinin gayet iyi farkındalar. Bir yandan bu rekabette ayakta kalabilmek için üretimin ve yaratılan değerın asıl sahibi emekçileri milliyetçi temellerde bölerek dünya ölçeğinde birbirleriyle rekabete sokuyorlar; öte yandan dünyaca ünlü haber kanallarından öğrendiğimiz kadarıyla “kıyamet gününe”, olası küresel felaketlere hazırlık olarak kendilerini kurtarmak üzere yeraltı sığınağı inşa ediyorlar.

Bu durumda biz emekçilerin “sığınağı” ne olacak? Başta sendikalar olmak üzere emekçilerin çıkarını savunan her yerde örgütlenmek, her yerde işçi denetimini tesis ve talep etmek, emekçiler arasında uluslararası işbirliğini ve dayanışmayı inşa etmek. Ve nihai olarak bu teknoloji şirketlerini kamulaştırmayı önüne koyan bir işçi iktidarı için mücadele etmek. İşte o zaman, bu teknolojilerin denetimini ele geçirdiğimizde, çalışma süresinin daha azaldığı, yoksulluğun ortadan kalktığı, toplumsal ihtiyaçların karşılandığı bir “bolluk çağı” içinde yaşayacağız.

19-22 Aralık hapishaneler katliamının 25. yılı: Örgütlen, hesap sor!

19 Aralık 2000 tarihinde başlayan ve ironik biçimde “Hayata Dönüş Operasyonu” adı verilen saldırılarla devlet, hapishanelerdeki siyasi tutsaklara yönelik bir katliama imza attı. 83 saat süren ve 22 Aralık’ta sonlanan bu katliamda toplam 20 cezaevinde 28 siyasi tutsak katledildi, yüzlerce tutsak yaralandı.

12 Eylül 1980 darbesi, devrimcileri ve işçi sınıfı önderlerini idamlar, işkenceler, uzun süre cezaevlerine hapsedme gibi sistematik yöntemlerle yok etme girişimini, devlet otoritesini yeniden tesis etme kılıfı altında topluma sunmuş ve sonraki yaklaşık 10 yıl devletin toplum üzerindeki hakimiyetini pekiştirmişti. 1980’li yılların sonlarından itibaren 1989 Bahar Eylemleri’yle başta kamu işçileri olmak üzere emekçiler, emek mücadelesini tekrar yükseltmeye başlamış, maden işçileri ve ardından kamu emekçilerinin sendikal mücadeleleri ile Kürt halkının özgürlük mücadelesi 1990’lı yıllara damga vurmuştu. Sosyalist örgütlenmeler yeniden başını kaldırmış, gücünü arttırmaya başlamıştı. Yükselen mücadele ateşini söndürmek için devlet yine “gereğini” yapıyor, Madımak ve Gazi gibi katliamlara imza atıp cezaevlerini siyasi tutsaklarla dolduruyordu. Ancak ne toplumdaki ne de cezaevlerindeki ateşi söndürebiliyordu.

“Hayata dönüş” adı altında emperyalizm destekli katliam

Siyasi ve ekonomik açıdan istikrardan uzak 90’lı yılların sonunda

iktidarda olan DSP-MHP-ANAP koalisyon iktidarı 2000 yılının başında İMF ile Stand-by Anlaşması imzalamıştı. Koalisyon hükümetinin başbakanı olan Bülent Ecevit anlaşmadan kısa süre sonra “Hapishaneler sorununu çözmeden geleceğe güvenle bakamayız.” diyerek emekçi halka karşı planladıkları sınıf saldırısını başarıya ulaştırmak için devletin her alanda tekrar otorite sağlaması gerektiğine işaret ediyordu. Bunun ardından tutsakların bir arada bulunduğu koğu sistemine alternatif olarak AB ile uyum sürecinin bir parçası olarak sunulan F tipi hapishaneler inşa edilmeye başlandı. Medyada koğuşlara göre daha konforlu ve sağlıklı olduğu propagandası yapılan, emperyalizmin Avrupa İşkencesi Örneği Komitesi raporlarıyla tam destek verdiği bu hapishanelerin amacı, siyasi tutsakları birbirinden ayıran tecrit hücrelerine hapsedmekti.

Siyasi tutsaklar tecrit planına karşı 20 Ekim’de ülke genelinde açlık grevine başladı, 45 gün sonra bu eylemi ölüm orucuna dönüştürdü. Devletin bu direnişe yanıtı 8 binden fazla askerin katıldığı, 20 binden fazla gaz bombasının, yüzlerce mermi ve kimyasal silahın kullanıldığı kanlı bir katliam oldu. Dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’ün 19 Aralık akşamı bir televizyon kanalına verdiği röportajda

açıkça ifade ettiği gibi bu katliamın amacı bir kez daha devlet otoritesini sağlamaktı. 19-22 Aralık 2000’de bizzat devlet eliyle uygulanan bu katliamla F tipi hücre sistemine geçiş sağlandı.

Aradan geçen 25 yılda işçi emekçisinden öğrencisine binlerce siyasi tutsak bu hapishanelerde tecrit işkencesine maruz bırakıldı. Bu süreçte katliam mağdurları sanık olarak yargılanırken gerçek suçlulardan ceza alan tek bir kişi dahi olmadı. Günümüzde F tipi hapishanelerdeki tecrit sistemi sürdürüğü gibi S tipi, Y tipi ve “yüksek güvenlikli” hapishaneler adı altında havalandırmaları dahi kapatan, gökyüzünü görmeyi engelleyen “kuyu tipi” hapishaneler, siyasi tutsakların maruz bırakıldığı tecrit işkencesini bir ileri adımı taşımıştır. Tecrit hücrelerinin yıkılması ve bu katliamın hesabının sorulmasının yolu emekçi halkın istibdada, kapitalizme ve emperyalizme karşı vereceği örgütlü mücadeleden geçiyor.

Gebze’de 25 Kasım’da şiddete karşı emekçi kadınlar en önde!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’ne Gebze’de metal işçisi kadınların etkinliği ve eylemleri damgasını vurdu. Birleşik Metal-İş sendikası Gebze 1 No’lu Şube Kadın Komisyonu üyesi metal işçisi kadınlar, 16 Kasım Pazar günü şube binasında gerçekleşen yoğun katılımlı bir etkinlik düzenleyerek, çeşitli fabrikalardan metal işçisi kadınları bir araya getirdi.

Metal işçisi kadınlar etkinliğe Dilovası’nda parfüm imalathanesinde iş cinayetinde hayatını kaybeden 6 kadın işçiyi anarak başladı. Etkinliğin en coşkulu kısmında ise yakın zamanda işyerlerine sendikayı başarılı bir fabrika işgali ile sokan Omsa işçisi kadınlar ve grevlerine güçlü bir şekilde devam eden Smart Solar fabrikası işçisi kadınlar konuştu. Ardından şube kadın komisyonu adına yapılan sunumda kadına yönelik şiddetin kaynağının erkek egemen sömürü düzeni olduğu vurgulandı. Şube kadın komisyonu tüm kadınları tek bir kadın daha eksil-

mesin diye, şiddeti şiddet anında savuşturmak için ve şiddete karşı pratikte örgütlü bir şekilde mücadele etmek için öz savunma örgütlenmeleri kurma fikrini sendikalar içerisinde yaygınlaştırmaya davet etti. Etkinlikte aynı zamanda Kocaeli Barosu Kadın Hakları Merkezi adına bir sunum gerçekleştirildi ve kadın işçiler hukuki hakları konusunda bilgilendirildi.

Metal işçisi kadınlar meydanda da taleplerini haykırdı

Birleşik Metal-İş Kadın Komisyonu, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü için Gebze’de kitlesel bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. 24 Kasım Pazartesi günü saat 18:00’de Gebze Eski Çarşı’da buluşup Kent Meydanı’na yürüyen Birleşik Metal-İş üyesi işçi kadınlara, DİSK’e bağlı

Tümka-İş ve Türk-İş’e bağlı Petrol-İş sendikalarında örgütlü kadın işçiler de katıldı. Yürüyüşte bir ayı aşkın süredir devam eden grevlerinin coşkusunu taşıyan Smart Solar işçisi

kadınlar, bir kez daha en öndelerdi. Eylemde, direniş alanlarında ve grev çadırlarında mücadeleyi sürdüren Sag Hidrolik, Swatch, Temel Conta, Digel Tekstil, Şık Makas, Özel Okmeydanı Hastanesi işçileri de selamlandı.

Basın açıklamasında metal işçisi kadınlar, en önde, Dilovası’nda bulunan Ravive Kozmetik adlı denetimsiz atölyede yaşanan işçi katliamında hayatını kaybeden kadın işçilerin isimlerini taşıdı. Bu katliamın, erkek egemen kapitalizmin kadınların emeğine ve yaşamlarına değer vermeyen yapısını bir kez daha gösterdiğini vurguladılar ve katliamın hesabının sorulması gerektiğini haykırdılar.

Fabrikalarından gelip alanları öfke ve coşkuyla dolduran kadın işçiler, kadına yönelik şiddetin, kadın cinayetlerinin, tacizin temelinde erkek egemen kapitalist sistem olduğunu vurgulayarak tüm emekçi kadınları örgütlenmeye ve bu sömürü düzenine karşı, eşitlik için mücadele etmeye çağırdı. Eylem alanında özellikle kadın işçilerin hazırladıkları dövizlerde öne çıkan taleplerden biri ise şiddete karşı, şiddeti şiddet anında savuşturmak için öz savunma talebi oldu.

Avrupa

Belçika'da üç günlük grev

Belçika, Şubat ayından bu yana, "Arizona" diye anılan bir hükümet tarafından yönetiliyor. Bu biraz garip isim, hükümet ortağı olan partilerin renkleri yan yana getirilince, ABD'nin Arizona eyaletinin bayrağının renklerine denk geldiği için kullanılıyor. Adındaki Amerikanlığa pek uygun düşen bir biçimde, bu hükümet emekçi halka dibine kadar düşman. Belçika'da sıkça dile getirildiği üzere, hükümet Donald Trump'ın emirlerine uygun olarak daha fazla F-35 savaş uçağı alabilmek için, halkın lokmasına göz diyor. Bu hükümetin hazırladığı yeni bütçe planı, eğitim ve sağlık başta olmak üzere halkın refahına doğrudan darbe vuracak 20 milyar Avro-

luk bir kesinti öngörüyor. Bundan en sert biçimde etkilenecek sektörlerden birisi ise, emeklilik yaşları 60'tan 67'ye çıkacak olan Belçika'nın demiryolu işçileri.

Emekçi halka karşı başlatılan bu taarruza, işçi sınıfı gitgide vites yükselterek cevap veriyor. Ekim ayındaki başarılı bir eylem gününden sonra işçi sendikaları, 24 ve 25 Kasım'da gerçekleşecek kısmi grevler sonrası, 26 Kasım'da bir genel grev düzenlemeye karar verdi. Demiryolu işçileri, 23'ü gecesinden iş bırakmaya başladı. 26'sında genel grev günü geldiğinde, Belçika'nın iki havalimanından da tek bir uçak dahi kalkmadı. Ülkenin başkenti Brüksel'de neredeyse hiçbir otobüs, metro ya

da tramvay çalışmadı. Şehirlere-rası ve uluslararası trenler büyük oranda durdu. Dahası postane işçilerinden öğretmenlere ve sağlık çalışanlarına, birçok sektör aynı anda harekete geçerek adeta masaya yumruğunu vurdu. Üç gün boyunca adım adım dozu yükselten Belçika işçi sınıfı, 1980'lerden bu yana en büyük grevini gerçekleştirmiş oldu.

Bu büyük grev ile birlikte, Belçika işçi sınıfı Bart de Wever hükümetine karşı çok önemli bir ilk adım atmış durumda. Avrupa çapındaki bir dizi kuruma ev sahipliği yapan Belçika'nın küçüklüğü bizi yanıltmasın. Avrupa'nın bu stratejik ülkesinde kazanılacak bir zafer, zaten İtalya'da ve Fransa'da önemli

hamleler yapan Avrupa işçi sınıfı için bir kalk borusu haline gelebilir. Üç gün boyunca ülkeyi durduran Belçika işçi sınıfı, şimdi belki de Avrupa'da son yıllardaki

ilk büyük işçi sınıfı zaferinin eşğinde. Belçika'daki sınıf kardeşlerimizin mücadelesi hepimize mücadele azmi vermeli.

Afrika

Tanzanya'da halk isyanı

Tanzanya'da 29 Ekim 2025'te yapılan seçimlerde, ülkeyi 64 yıldır yöneten partiden aday olan Samia Suluhu Hassan yüzde 98 gibi inanılması zor bir oy oranıyla seçildi. Adayı seçim öncesinde hapse atıldığı için seçimleri boykot eden ana muhalefet partisi ve seçim sürecinde "teknik" hatalar yaptığı söylenerek katılımı engellenen bir diğer nispeten büyük partinin yokluğunda yapılan seçimler sonrasında ülkede büyük bir eylem dalgası başladı. İktidar buna polis baskısı ile cevap verdi ve iddialara göre olaylarda polis tarafından öldürülen eylemcilerin sayısı 500'ün üzerinde. Taze başkan ise uzun süre arka planda sessiz kaldı ve sadece başkanlığı kabul etmek için kısa bir konuşma yapmakla yetindi. Başkanın bu sessizliği, olayların gelişme sürecini incelediği ve sürecin Sri

Lanka, Bangladeş ve Nepal gibi bir yöne girmesinden, yani kol-tuğunu kaybedeceği bir devrim ile sonuçlanmasından korktuğu yönünde yorumlanıyor. Kim bilir, Bangladeş'in sözde demir leydisi Şeyh Hasina'nın halk isyanı karşısında yaptığı gibi, Samia Suluhu da kaçmam gerekir mi diye kara kara düşünüyordur!

Gazetemizin sayfalarında daha önce de dile getirildiği üzere, dalga dalga önce Batı Asya (Orta Doğu) coğrafyasını, daha sonra da Güney Asya'yı etkisi altına alan devrim dalgaları günümüzde Afrika'ya da boylu boyunca ulaştı. Kenya ve Madagaskar'dan sonra devrim şimdi de yüzünü Tanzanya'da gösteriyor. Tanzanya'da gençlerin cüretkâr isyanını anlamak için işe buradan başlamalıyız. Bu isyanın yasaklı muhalefet partileri ile elbette

ilişkisi vardır; ama asıl mesele bu değil: Ana muhalefet partisi seçim sonuçlarına karşı takınacağı tutumu tartışırken gençler tartışmayı bırakıp çoktan sokaklara çıkmıştı bile! Ülkede bu çapta bir isyan dalgası uzun süre sonra ilk defa yaşanıyor, dolayısıyla gençlik her açıdan tecrübesiz. Bunu fırsat bilen muhalefet ise olayları kendi burjuva siyaseti eksenine çekmek için şimdiden Afrika Birliği gibi düzen örgütlerine "hakemlik" çağrısı yapmaya başladı bile. Halkı kandırabilirlerse, devletin içindeki bir bürokratik odağı "demokrattır" diye parlatmayı, böylece de halk isyanı ve devrim tehlikesi çok büyümeden, gençliğin eylemlerini düzenin kanallarına yöneltmeyi hedefliyorlar.

Şimdi tüm dünyayı gezmekte olan devrimler, 2011 sonrası en büyük gücüne ulaştığı Batı Asya

ve Kuzey Afrika'ya elbette geri dönecektir. Birçoğu göbekten emperyalizme bağlı olan, hatta utanmadan Siyonizmle iş birliği yapan bölgemiz rejimlerinin böylesine halk isyanlarıyla başa çıkabilecek bir meşruluğu kalmadı. Türkiye işçi sınıfı olarak bize düşen görev, tüm bu başarılı ve

başarısız devrim ve isyanlardan gerekli dersleri çıkarmak, günü geldiğinde hazır olabilmek için, şimdiden işçi sınıfı örgütlerini güçlendirmektir. İşçi sınıfı ve militan gençliğin birleşmesinin oluşturacağı kudreti öğrenmeli ve bu yönde hazırlanmalıyız!

Latin Amerika

Şili'de ön faşizm iktidarın eşliğinde

Şili'de Cumhurbaşkanlığı seçimleri, Latin Amerika'nın çoğu ülkesinde olduğu gibi iki türlü bir sistemle yapılıyor. İlk turda tüm adaylar yarışıyor, ikinci turda ise ilk turda en yüksek oyu almış iki aday boy ölçüşüyor. Seçimlerin ilk turu 16 Kasım'da yapıldı. Bu turda toplam oyun yarısı, Jeanette

Jara isimli Komünist Parti adayı (yüzde 26,85) ve José Antonio Kast isimli ön faşist aday (yüzde 23,95) arasında bölündü. 14 Aralık'ta düzenlenecek ikinci turda bu iki aday yarışacak.

Bu tablo, kendi içinde bile çarpıcı. Bir yanda emeklilere rahat bir yaşam vadeden, işçi haklarını

savunan, toplu konut inşası ve hayat pahalılığıyla mücadeleyi öne çıkaran bir aday var. Karşısında ise her hâlden ABD Başkanı Donald Trump'ı taklit ettiği belli olan, partisinin adı bile Cumhuriyetçi Parti olan, Şili'ye göçmen "akını"ni önlemek için Peru sınırına duvar örmeyi ve "maksimum güvenli" hapishaneler inşa etmeyi vadeden bir ön faşist. Dahası, Kast'ın babası doğrudan doğruya Almanya'da Nazi Partisi üyesi, ağabeyi ise Augusto Pinochet diktatörlüğünde bakanlık etmiş. Yani adeta hem Avrupa'daki hem Latin Amerika'daki faşist gelenekten besleniyor. Dahası, her ne kadar Jara ilk turu önde tamamlamış olsa da, bu iki adaya gitmeyen oyların çoğunlukla diğer sağcı adaylara gitmiş olması, bu seçmenin Kast'a yönelmesi daha olası olduğu için, Jara'nın zaferinin hemen hemen imkânsız

olduğu bir tablo yaratıyor.

Ancak bu tablo, Şili'nin son birkaç yıllık tarihi göz önüne alındığında daha da çarpıcı bir hâl alıyor. Ülkede 2019 yılında başlayan devrimci süreç, 2021 yılında bir Kurucu Meclis ile taçlanmış, ancak daha sonra kimlikçi sol bir temsilcisi olan Gabriel Boric'in iktidara gelişiyle düzen siyasetine massedilmişti. 2022'de kimlikçi bir gündeme sahip yeni anayasa projesini referanduma götüren Boric, çarpıcı bir yenilgi yaşamıştı. O tarihten bu yana da yüzünü giderek düzen siyasetine dönen Boric hükümetinin halk nezdindeki itibarı güneş görmüş kar gibi eridi.

2025 seçimlerindeki tablo, bu sürecin mantıksal sonucudur. Kimlik siyasetinin iflas ettiği yerde, reformist de olsa sınıf politikası ve ön faşizm kozlarını paylaşır. Jara'nın programı yüzünü

emekçi halka dönüyor fakat Boric hükümetinde Çalışma Bakanlığı etmiş, dolayısıyla halkın gözünde o nefretlik hükümetten farksız olması, emekçi halkı etrafında toplamasını zorlaştırıyor. Böyle olunca faşistler bu muharebeye bir adım önde giriyor. Nitekim son anketlere göre Kast, açık ara önde gidiyor.

Şili, 1971-1973 yılları arasında sosyalizme geçişte "barışçı yol" politikalarının iflasının, sonrasında da neoliberalizmin laboratuvarı olmuştu. Şimdi ise kimlikçiliğin nasıl devrimci atılımları bile çarçur edip ön faşizmin önünü açabileceğinin laboratuvarı oluyor. Hâlâ sürekli yenilikten bahsedip, işçi sınıfının siyasete yumruğu vurması için uğraşanları "eski kafalılık"la suçlayanlar gözünü açsın!

Asgari ücret işçi sınıfının ortalama ücreti

Asgari ücretin kelime anlamı “en düşük ücret” olabilir. Ama gerçekte Türkiye’de asgari ücret en düşük ücret değildir. Neden mi? Çünkü Türkiye’de yaklaşık 1,6 milyon kişi asgari ücretin yarısından daha aza çalışıyor. Üstelik kanunen asgari ücretten daha düşük ücretle işçi çalıştırmak suç. Part-time ve esnek çalışma ile kayıt dışı işçilik ücretlerin asgari ücretin altına inmesinin en önemli sebepleri.

Asgari ücret kanunen ücretlerin alt sınırını belirliyor. Ancak Türkiye’de asgari ücret genel üc-

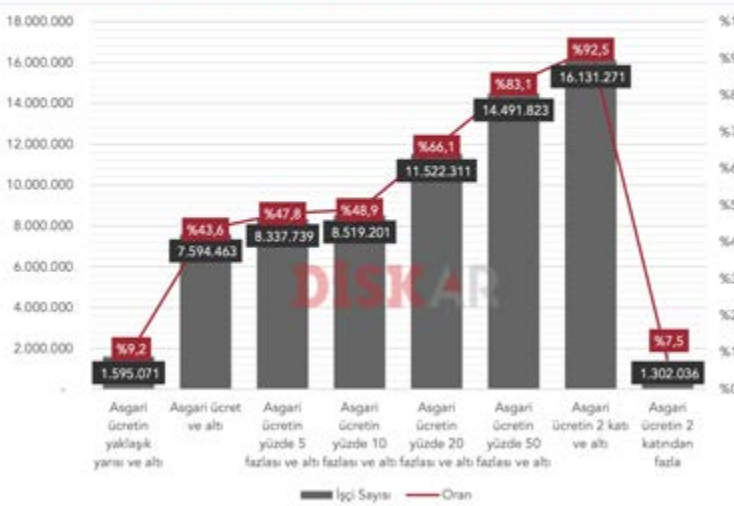
ret seviyesini belirliyor. Asgari ücret ortalama ücrete dönüşüyor. İşçilerin yüzde 49’u yani hemen hemen yarısı asgari ücretin yüzde 10 fazlası ve daha altında ücret alıyor. Asgari ücretin etrafındaki çemberi biraz daha genişlettiğinizde yani asgari ücretin yüzde 20’si fazlası kadar ve onun altında ücret alan işçilerin oranına baktığımızda ise rakam yüzde 66’ya çıkıyor.

Türkiye’de Kasım ayı itibarıyla açlık sınırı yaklaşık 28 bin lira, yoksulluk sınırı ise 95 bin lira. Bu rakamlar 2026 yılının ba-

şında sırasıyla 29 bin ve 98 bin seviyelerine çıkacak. Yani asgari ücret zammı hakkında rivayet edilen rakamların en yüksekleri dahi yapılsa işçiler ne açlık sınırından uzaklaşabilecek ne de yoksulluk sınırının yanına yoresine yaklaşabilecek. Düşünün Türkiye’de asgari ücretin iki katından fazla ücret alan işçilerin oranı sadece yüzde 7,5. Bu oran 2025’te olduğu gibi 2026’da da değişmeyecek ve işçi sınıfı için yoksulluk sermayenin ve devletin apaçık bir dayatması olmaya devam edecek.

ASGARİ ÜCRET ARAŞTIRMASI 2025

Grafik 13: Asgari Ücret Kapsamı ve Ücret Düzeyleri (Genel) (2023) (Bin) (Yüzde)

Asgari ücret 20 yılda 24 cumhuriyet altını kaybetti:

“Aile yılı” ilan eden sermaye iktidarı gençler için aile kurmayı kâbusa çevirdi!

Asgari ücret bundan 20 yıl evvel yılda 31 adet cumhuriyet altını alabiliyorken bugün itibarıyla sadece 9 cumhuriyet altını alabiliyor. Bu rakam asgari ücretle birlikte tüm ücretlerin yıllar içindeki tepetaklak seyrini ve alım gücündeki büyük erimeyi gösteriyor. Hükümet aile kavramını dilinden düşürmüyor. Her fırsatta memleket insanının geleneksel değerlerinden dem vuruyor. Bu memleketin insanlarının en önemli geleneklerinden biri doğumda ve düğünde aile fertlerine, aile dostlarına, komşulara altın olarak destek olmaktır. Bu destek ve dayanışma karşılıklıdır. Biri size çeyrek altın hediye etti ise siz de günü geldiğinde ona aynı şekilde destek olursunuz. Ama iktidarın emekçi halkın alım gücüne vurduğu darbe bu geleneği de alt üst etti. Halkımız geçmişte aldığı hediyeye aynı ile karşılık vermekte çok zorlanıyor. Pek çok

zaman mahcup olmak pahasına eşine dostuna gücü yettiği kadar destek çıkabiliyor. Gençler evlenirken, ev kurma masraflarını karşılamak için artık düğün hediyelerine bel bağlayamıyor. Düğün masrafları hızla artarken toplanan hediyelerin değeri hızla düşüyor. İktidar için “aile yılı” ilan etmek kolay ama sermaye iktidarı izlediği politikalarla aile kurmak için yola çıkan gençlere ve ailelerine adeta kâbusu yaşıyor.

Patronlar dolar bazında işçi ücretlerinin pahalı olduğundan yakınıp duruyor. Oysa durum öyle değil. İşçinin eline geçen asgari ücret yıl başında 637 dolardan bugün 536 dolara inmiş durumda. Bu erimenin daha fazla olmasını engelleyen şey hükümetin dolar kurunu baskılayan

politikaları. İhracatçı sermayenin baskıları sonucu bu politika değişirse Türk lirası daha hızlı değer kaybedecek ve işçiye lira ile ödeme yapıp ürününü dövizle ihraç eden patronlar rekabet avantajı elde edecek. Geçmişten de biliyoruz ki böyle bir durumda patronlar kalkıp da daha fazla kâr ediyorum o zaman işçilerin ücretlerine de zam yapayım demeyecek. İşçi ne alacaksa ancak örgütlü gücüyle söke söke alabilecek.

Ne kadar zam yapılırsa yapılsın Türkiye’de asgari ücret açlık ücretidir!

Asgari ücret tartışmaları her Aralık ayında tüm gündemi kaplıyor. Milyonlarca insan asgari ücrete yapılacak zammı bekliyor. Zam oranı belli olduğunda da bu zammın yeterli olup olmadığına dair yoğun tartışmalar yapılıyor. Oysa asgari ücrete yapılan zam ne kadar olursa olsun geçmişten bugüne değişmeyen bir şey var. O da asgari ücretin fiilen açlık sınırına çıpalanmış olmasıdır. Grafikte de

görüldüğü gibi açlık sınırı ve asgari ücret (turuncu ve sarı çizgiler) hep birlikte gidiyor. Bununla birlikte asgari ücretle yoksulluk sınırı (yeşil çizgi) arasındaki fark ise gitgide açılıyor. Bugün dört kişilik bir ailenin asgari gıda harcamaları aylık 28 bin liraya gelmiş durumda. Yıl başında asgari ücretliler ilk zamlı maaşlarını aldıklarında açlık sınırı 30 bin lirayı bulmuş olacak.

Sermayenin düzeni halkın çocuklarını aç bıraktı!

7 milyon çocuk açlık çekiyor!

Bugün işçi ailelerinin en büyük harcama kalemi ev kirası. Ev kirası aynı zamanda tasarruf yapılamayan bir kalem. Ev kirasını ödemezseniz ve evden çıkarılırsanız karşılaştığınız durum çok daha vahim. Birleşik Metal-İş Sınıf Araştırma Merkezi sağlıklı ve dengeli beslenmek için hangi gıda ürünlerine en az ne kadar harcama yapılması gerektiğini tablo halinde yayınladı. Bu tablo-

daki rakamların hayat pahalılığı ile her gün artmakta olduğunu da akıldan çıkartmamak gerekiyor. Dolayısıyla işçi aileleri gıdadan kesiyor, yetersiz ve dengesiz besleniyor. TÜİK’in resmi rakamlarına göre Türkiye’de 15 yaş altındaki her 100 çocuktan 32’si yani toplam 7 milyon çocuk açlık çekiyor.

Çocuklar sadece aç kalmıyor. Çocukların çocukluğu ve geleceği de çalınıyor!

- 2,5 milyon çocuk yeni bir kıyafet veya ayakkabıya sahip olamıyor.
- 7 milyon çocuk doğum günü kutlaması ya da arka-

Sağlıklı ve dengeli beslenmek için günlük yapılması gereken harcama tutarı (TL)	
Et, Balık, Tavuk	175,58 TL
Süt, Peynir, Yoğurt	231,44 TL
Yumurta	18,16 TL
Kurubaklagil	25,63 TL
Meyve/Sebze	257,49 TL
Ekmek	80,36 TL
Makarna, Pirinç vb.	20,40 TL
Sıvı/Katı Yağ	46,88 TL
Şeker/Bal/Pekmez	22,66 TL
Yağlı tohum	18,93 TL
Toplam	897,51 TL

Not: Yuvarlamadan ötürü toplamlar tam sonucu vermeyecektir.

daşlarıyla sosyalleşme deneyimi yaşamamış.

- 4 milyon çocuğun kitap, dergi ya da çizgi romana erişimi yok.
- 14 milyon çocuk ise spor ve kültürel etkinliklerden tamamen mahrum.
- 11 milyon çocuğun yaşadığı evinden uzakta bir hafta tatili, tatil olmasa bile bir başka şehirdeki akrabaları ziyarete gitme, seyahat, yol parasını karşılama imkânı yok.

Açlık dayatmasını kırmanın yolu örgütlü mücadele!

Asgari ücretin açlık sınırına çıpalanmasının başlıca sebebi işçi sınıfının genel örgütsüzlüğüdür. Çünkü açlık sınırının üstüne sadece sendikalı olan ve toplu sözleşme yapabilen işçiler çıkabiliyor. Patronların işçilerin ve ailelerinin haline bakıp da insafa geldiği, kârlarını azaltma pahasına işçilere geçinebilecekleri ücretleri vermesi görülmüş şey değildir. Yürürlükteki toplu iş sözleşmesi (TİS) sayısı 5516 ve TİS kapsamında çalışan işçi sayısı sadece 2,2 milyon! Bu rakam toplam işçilerin yüzde 13,39’una tekabül ediyor. Hal böyle olunca, örgütsüz işçi sınıfının açlık dayatmasıyla karşı karşıya kalması kaçınılmaz oluyor.

Bu dayatmayı kırmanın tek yolu örgütlü mücadele. Yani sendikalı olmak ve patronların açlık dayatmasına cevabı onlara toplu sözleşmeyi dayatarak vermek. Bu konuda da büyük engeller mevcut elbette. Sendikalaşan işçilerin işten atılması ve işe iade davalarının uzun sürmesi adeta bir terör etkisi yaratıyor. Türkiye’deki hukuk sisteminde iddia sahibi iddiasını ispatla yükümlüdür. Masumiyet kari-

nesi vardır. Sadece işçiler işten atıldıklarında haklılıklarını ispat etmek zorunda bırakılıyorlar. Tüm baskılara rağmen işçiler sendikalaşmak için yeterli çoğunluğu sağlasa dahi patronlar sendikal yetkiye itiraz ediyor ve yine yıllar süren yetki davaları süresince işçiler toplu sözleşmesiz kalıyorlar. Yetki davalarının yüzde 90’ından fazlası sendika lehine sonuçlanıyor ama pek çok sefer yetki kesinleşinceye kadar patronlar içeride sendikalı işçi bırakmamış oluyor.

Bu durum işçilerin asgari ücret konusunda esas olarak neyi talep etmesi gerektiğini de gösteriyor. Zam oranlarından bahsetmenin bir manası yok. Örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılmalı, işçi sınıfı geçinebileceği ücreti patronlardan söke söke almasını bilecektir.

- İşten atılmalar yasaklansın!
- İşçiye masumiyet karinesi! İspat yükü patrona!
- Sendikal yetki davaları hızlandırılmalı! Yetki davası sonuçlanıncaya kadar sendikanın yetkisi geçerli olsun ve toplu sözleşme süreci yürüsun!

